

1 A1(1)	Bij de lijkist zat een Arabische verpleegster in een wit schort, een helgekleurde doek om het hoofd gebonden.	Près de la bière, il y avait une infirmière arabe en sarrau blanc, un foulard de couleur vive sur la tête.	Ernaast zat een Arabische ziekenverzorger in een wit schort met een felgekleurde hoofddoek.
2 A1(2)	De verpleegster stond op en begaf zich naar de deur. De conciërge zei: 'Ze heeft een erge huidziekte.' Omdat ik hem niet begreep keek ik naar de verpleegster en zag dat ze onder haar ogen een verband droeg, dat om haar hoofd was geknoopt. Ter hoogte van de neus was het verband vlak. Van haar gezicht was alleen maar dat witte verband te zien	La garde s'est levée et s'est dirigée vers la sortie. À ce moment, le concierge m'a dit : « C'est un chancre qu'elle a. » Comme je ne comprenais pas, j'ai regardé l'infirmière et j'ai vu qu'elle portait sous les yeux un bandeau qui faisait le tour de la tête. À la hauteur du nez, le bandeau était plat. On ne voyait que la blancheur du bandeau dans son visage.	De verzorger stond op en liep naar de uitgang. Op dat moment zei de conciërge tegen me: 'Ze heeft een sjanker.' Omdat ik hem niet begreep keek ik de verpleegster na en zag dat ze een doek om haar hoofd droeg, vlak onder haar ogen. Ter hoogte van de neus was de doek vlak. Je zag alleen maar het wit van de doek in haar gezicht.
3 A1(3)	Toen hij mij de naam van de vrouw zei, bemerkte ik dat het een Moorse was.	Il s'est alors levé après avoir bu un verre de vin. Il a repoussé les assiettes et le peu de boudin froid que nous avions laissé. Il a soigneusement essuyé la toile cirée de la table. Il a pris dans un tiroir de sa table de nuit une feuille de papier quadrillé, une enveloppe jaune, un petit porte-plume de bois rouge et un encrier carré d'encre violette. Quand il m'a dit le nom de la femme, j'ai vu que c'était une Mauresque. J'ai fait la lettre. Je l'ai écrite un peu au hasard, mais je me suis appliqué à contenter Raymond parce que je n'avais pas de raison de ne pas le contenter.	Hij dronk nog een glas wijn en stond op. Hij schoof de borden en het beetje koude bloedworst dat we over hadden gelaten weg. Hij veegde het tafelzeil zorgvuldig schoon. Uit zijn nachtkastje haalde hij een vel ruitjespapier, een gele envelop, een kleine penhouder van rood hout en een vierkante inktpot met paarse inkt. Toen hij de naam van de vrouw zei begreep ik dat het een Moorse was. Ik heb de brief geschreven. Ik deed het een beetje op goed geluk, maar legde het erop aan om het naar Raymond zijn zin te doen, want ik had geen reden om dat niet te doen.
4	Maar Raymond vroeg mij	J'ai voulu raccrocher tout de suite parce que je sais que le patron n'aime pas qu'on nous téléphone de la ville. Mais Raymond	Ik wilde meteen ophangen, want ik weet dat de baas er niet van houdt als iemand je belt vanuit de stad. Maar

<p>A1(4) A4(5)</p>	<p>nog even te wachten en vertelde mij dat hij mij deze uitnodiging ook wel die avond had kunnen doen, maar dat hij mij voor iets anders wilde waarschuwen. Hij was de gehele dag gevolgd door een groepje Arabieren onder wie zich de broer van zijn vroegere liefde bevond. 'Als je hem vanavond wanneer je thuiskomt in de buurt van het huis ziet, waarschuw mij dan.'</p>	<p>m'a demandé d'attendre et il m'a dit qu'il aurait pu me transmettre cette invitation le soir, mais qu'il voulait m'avertir d'autre chose. Il avait été suivi toute la journée par un groupe d'Arabes parmi lesquels se trouvait le frère de son ancienne maîtresse. « Si tu le vois près de la maison ce soir en rentrant, avertis-moi. » J'ai dit que c'était entendu.</p>	<p>Raymond vroeg me aan de lijn te blijven en zei dat hij die uitnodiging ook wel 's avonds aan me door had kunnen geven, maar dat hij me wilde waarschuwen voor iets anders. Hij was de hele dag gevolgd door een groep Arabieren en onder hen was de broer van zijn ex-vriendin. 'Zou je die vanavond zien als je thuiskomt, moet je me een seintje geven.' Ik zei dat het afgesproken was.</p>
<p>5 A5(6) A4/ A2(7)</p>	<p>Hij had een blauwe broek aan en een wit hemd met korte mouwen. Maar hij had een matelot opgezet, zodat Marie moest lachen, en zijn onderarmen waren erg wit onder de zwarte haren. Ik was er een beetje vies van. Hij floot toen hij de trap afkwam en zag er zeer voldaan uit. Hij riep: 'Hallo, ouwe jongen', en tegen Marie zei hij 'juffrouw'.</p>	<p>Il avait un pantalon bleu et une chemise blanche à manches courtes. Mais il avait mis un canotier, ce qui a fait rire Marie, et ses avant-bras étaient très blancs sous les poils noirs. J'en étais un peu dégoûté. Il sifflait en descendant et il avait l'air très content. Il m'a dit : « Salut, vieux », et il a appelé Marie « Mademoiselle ».</p>	<p>Hij had een blauwe broek aan en een wit overhemd met korte mouwen. Maar hij had een strohoed op waar Marie om moest lachen en zijn onderarmen waren heel wit onder de zwarte haren. Ik was er een beetje vies van. Hij kwam fluitend de trap af en zag er heel tevreden uit. Hij zei: 'Hallo, makker', en Marie noemde hij juffrouw.</p>
<p>A1(8) A5(9)</p>	<p>De vorige avond waren wij op het politiebureau geweest en ik had getuigd dat de vrouw Raymond 'beledigd' had.</p> <p>Wij stonden juist op het punt te vertrekken, toen</p>	<p>La veille nous étions allés au commissariat et j'avais témoigné que la fille avait « manqué » à Raymond. Il en a été quitte pour un avertissement. On n'a pas contrôlé mon affirmation. Devant la porte, nous en avons parlé avec Raymond, puis nous avons décidé de prendre l'autobus. La plage n'était pas très loin, mais nous irions plus vite ainsi. Raymond pensait que son ami serait content de nous voir arriver tôt. Nous allons partir quand</p>	<p>We waren de vorige avond naar het politiebureau geweest en ik had getuigd dat het meisje Raymond had 'belazerd'. Hij kwam er met een waarschuwing af. Ze hebben mijn verklaring niet nagetrokken. Bij de voordeur praatten we daar nog wat over met Raymond en toen besloten we de bus te nemen. Het strand was niet erg ver, maar zo zouden we er sneller zijn. Raymond dacht dat zijn vriend het prettig zou vinden als we er vroeg</p>

A3(10)	<p>Raymond mij plotseling beduidde vóór mij te kijken. Ik zag een groepje Arabieren, die tegen de pui van een tabakswinkel stonden geleund. Zij zagen ons stilzwijgend aan, maar te oordelen naar hun manier van doen leek het, alsof wij niet meer dan stenen of verdorde bomen voor hen waren.</p>	<p>Raymond, tout d'un coup, m'a fait signe de regarder en face. J'ai vu un groupe d'Arabes adossés à la devanture du bureau de tabac. Ils nous regardaient en silence, mais à leur manière, ni plus ni moins que si nous étions des pierres ou des arbres morts. Raymond m'a dit que le deuxième à partir de la gauche était son type, et il a eu l'air préoccupé. Il a ajouté que, pourtant, c'était maintenant une histoire finie. Marie ne comprenait pas très bien et nous a demandé ce qu'il y avait. Je lui ai dit que c'étaient des Arabes qui en voulaient à Raymond. Elle a voulu qu'on parte tout de suite.</p>	<p>waren. We wilden net gaan toen Raymond me opeens een seintje gaf om naar de overkant te kijken. Ik zag een groepje Arabieren geleund staan tegen de pui van de sigarenzaak. Ze keken ons zwijgend aan, maar op die speciale manier van ze, of we net zo goed van steen of dood hout hadden kunnen zijn. Raymond zei dat de tweede van links zijn man was en hij leek niet gerust. Maar hij zei ook dat het een afgedane zaak was. Marie begreep het niet goed en vroeg wat er was. Ik vertelde haar dat het Arabieren waren die iets tegen Raymond hadden. Zij wilde meteen vertrekken. Raymond herstelde zich en zei lachend dat we ons moesten haasten.</p>
A3(11) A3(12)	<p>Raymond zei mij, dat de tweede van links zijn mannetje was, en hij zag er bezorgd uit. Hij voegde er aan toe, dat het in elk geval nu een afgehandelde zaak was. Marie begreep het niet heel goed en vroeg ons</p>	<p>qu'il y avait. Je lui ai dit que c'étaient des Arabes qui en voulaient à Raymond. Elle a voulu qu'on parte tout de suite. Raymond s'est redressé et il a ri en disant qu'il fallait se dépêcher.</p>	<p>wat er was. Ik zei haar dat het Arabieren waren, die wat van Raymond wilden. Zij stond erop onmiddellijk te</p>
A3(13)	<p>afgehandelde zaak was. Marie begreep het niet heel goed en vroeg ons wat er was. Ik zei haar dat het Arabieren waren, die wat van Raymond wilden.</p>	<p>qu'on parte tout de suite. Raymond s'est redressé et il a ri en disant qu'il fallait se dépêcher.</p>	<p>vertrekken. Raymond schudde de zorg van zich af, lachte dadelijk weer en zei dat wij ons moesten haasten.</p>
A3(14)	<p>Zij stond erop onmiddellijk te</p>	<p>Raymond s'est redressé et il a ri en disant qu'il fallait se dépêcher.</p>	<p>vertrekken. Raymond herstelde zich en zei lachend dat we ons moesten haasten.</p>
A3(15)	<p>vertrekken. Raymond schudde de zorg van zich af, lachte dadelijk weer en zei dat wij ons moesten haasten.</p>	<p>Raymond s'est redressé et il a ri en disant qu'il fallait se dépêcher.</p>	<p>vertrekken. Raymond herstelde zich en zei lachend dat we ons moesten haasten.</p>
A3(16)	<p>Wij gingen naar de halte van de autobus, een beetje verderop, en Raymond deelde mij mee, dat de Arabieren ons niet volgden. Ik keerde mij om. Zij stonden nog altijd op dezelfde plaats en keken met dezelfde onverschilligheid naar de plek die wij zo juist hadden verlaten. Wij stapten in de autobus. Raymond, die helemaal opgelucht scheen, kon het niet laten voortdurend grapjes voor Marie te</p>	<p>Nous sommes allés vers l'arrêt d'autobus qui était un peu plus loin et Raymond m'a annoncé que les Arabes ne nous suivaient pas. Je me suis retourné. Ils étaient toujours à la même place et ils regardaient avec la même indifférence l'endroit que nous venions de quitter. Nous avons pris l'autobus. Raymond, qui paraissait tout à fait soulagé, n'arrêtait pas de faire des plaisanteries pour Marie.</p>	<p>We zijn naar de halte gelopen, een stuk verderop, en Raymond meldde dat de Arabieren ons niet volgden. Ik draaide me om. Ze stonden op dezelfde plek en keken nog even onverschillig naar de plaats waar wij vandaan kwamen. We namen de bus. Raymond leek helemaal opgelucht en bleef grapjes maken tegen Marie. Ik voelde dat ze bij hem in de smaak viel, maar ze zei</p>

	maken.	J'ai senti qu'elle lui plaisait, mais elle ne lui répondait presque pas. De temps en temps, elle le regardait en riant.	bijna niets terug. Nu en dan keek ze hem lachend aan.
6	<p>Maar tegelijkertijd zag ik, helemaal aan het einde van het strand en zeer ver bij ons vandaan, twee Arabieren, in blauwe stokerspakken, die in onze richting liepen. Ik keek naar Raymond en hij zei tegen mij: 'Dat is hem'. Wij zetten onze wandeling voort. Masson vroeg hoe zij ons tot hier hadden kunnen volgen. Ik veronderstelde dat zij ons met een strandtas in de autobus hadden zien stappen, maar ik zei niets.</p>	<p>À ce moment, Raymond a dit à Masson quelque chose que j'ai mal entendu. Mais j'ai aperçu en même temps, tout au bout de la plage et très loin de nous, deux Arabes en bleu de chauffe qui venaient dans notre direction. J'ai regardé Raymond et il m'a dit : « C'est lui. » Nous avons continué à marcher. Masson a demandé comment ils avaient pu nous suivre jusque-là. J'ai pensé qu'ils avaient dû nous voir prendre l'autobus avec un sac de plage, mais je n'ai rien dit.</p>	<p>Op dat moment zei Raymond iets tegen Masson wat ik niet goed verstond. Maar tegelijk zag ik aan het eind van het strand en ver van ons af twee Arabieren in blauwe overalls onze kant op komen. Ik keek naar Raymond en hij zei: 'Dat is 'm.' We liepen door. Masson vroeg hoe ze ons tot hier hadden kunnen volgen. Ik dacht dat ze ons kennelijk de bus hadden zien nemen met een strandtas, maar ik heb niks gezegd.</p>
A1/A3(20)	<p>De Arabieren liepen langzaam, maar waren nu reeds veel dichterbij. Wij wijzigden onze richting niet, maar Raymond zei: 'Als er gedonder komt, dan pak jij de tweede, Masson. Ik neem mijn eigen mannetje voor mijn rekening. En als er soms nog één bijkomt, dan is die voor jou, Meursault.'</p>	<p>Les Arabes avançaient lentement et ils étaient déjà beaucoup plus rapprochés. Nous n'avons pas changé notre allure, mais Raymond a dit : « S'il y a de la bagarre, toi, Masson, tu prendras le deuxième. Moi, je me charge de mon type. Toi, Meursault, s'il en arrive un autre, il est pour toi. »</p>	<p>De Arabieren naderden langzaam en waren al een stuk dichterbij. We liepen in hetzelfde tempo door, maar Raymond zei: 'Als er rotzooi van komt, Masson, dan pak jij de tweede. Ik neem m'n eigen mannetje. Jij, Meursault, als er nog één opduikt, dan is die voor jou.' Ik zei: 'Ja' en</p>
A4(21)	<p>Ik zei: 'Ja', en Masson stak zijn handen in zijn zakken. Het leek alsof het oververhitte zand nu rood was gekleurd. Wij liepen met een gelijkmatige pas in de richting van de Arabieren. De afstand tussen ons werd geleidelijk kleiner. Toen wij op enkele passen van elkaar waren, stonden de</p>	<p>J'ai dit : « Oui » et Masson a mis ses mains dans les poches. Le sable surchauffé me semblait rouge maintenant. Nous avançons d'un pas égal vers les Arabes. La distance entre nous a diminué régulièrement. Quand nous avons été à quelques pas les uns des</p>	<p>Masson stopte zijn handen in zijn zakken. Het oververhitte zand leek nu wel rood. We liepen met een rustig gangetje in de richting van de Arabieren. De afstand tussen ons werd gestaag kleiner. Toen we nog maar een klein eindje van ze verwijderd</p>
A4(22)	<p>Ik zei: 'Ja', en Masson stak zijn handen in zijn zakken. Het leek alsof het oververhitte zand nu rood was gekleurd. Wij liepen met een gelijkmatige pas in de richting van de Arabieren. De afstand tussen ons werd geleidelijk kleiner. Toen wij op enkele passen van elkaar waren, stonden de</p>	<p>J'ai dit : « Oui » et Masson a mis ses mains dans les poches. Le sable surchauffé me semblait rouge maintenant. Nous avançons d'un pas égal vers les Arabes. La distance entre nous a diminué régulièrement. Quand nous avons été à quelques pas les uns des</p>	<p>Masson stopte zijn handen in zijn zakken. Het oververhitte zand leek nu wel rood. We liepen met een rustig gangetje in de richting van de Arabieren. De afstand tussen ons werd gestaag kleiner. Toen we nog maar een klein eindje van ze verwijderd</p>
A3(23)	<p>Ik zei: 'Ja', en Masson stak zijn handen in zijn zakken. Het leek alsof het oververhitte zand nu rood was gekleurd. Wij liepen met een gelijkmatige pas in de richting van de Arabieren. De afstand tussen ons werd geleidelijk kleiner. Toen wij op enkele passen van elkaar waren, stonden de</p>	<p>J'ai dit : « Oui » et Masson a mis ses mains dans les poches. Le sable surchauffé me semblait rouge maintenant. Nous avançons d'un pas égal vers les Arabes. La distance entre nous a diminué régulièrement. Quand nous avons été à quelques pas les uns des</p>	<p>Masson stopte zijn handen in zijn zakken. Het oververhitte zand leek nu wel rood. We liepen met een rustig gangetje in de richting van de Arabieren. De afstand tussen ons werd gestaag kleiner. Toen we nog maar een klein eindje van ze verwijderd</p>
A1(24)	<p>Ik zei: 'Ja', en Masson stak zijn handen in zijn zakken. Het leek alsof het oververhitte zand nu rood was gekleurd. Wij liepen met een gelijkmatige pas in de richting van de Arabieren. De afstand tussen ons werd geleidelijk kleiner. Toen wij op enkele passen van elkaar waren, stonden de</p>	<p>J'ai dit : « Oui » et Masson a mis ses mains dans les poches. Le sable surchauffé me semblait rouge maintenant. Nous avançons d'un pas égal vers les Arabes. La distance entre nous a diminué régulièrement. Quand nous avons été à quelques pas les uns des</p>	<p>Masson stopte zijn handen in zijn zakken. Het oververhitte zand leek nu wel rood. We liepen met een rustig gangetje in de richting van de Arabieren. De afstand tussen ons werd gestaag kleiner. Toen we nog maar een klein eindje van ze verwijderd</p>

A3(25)	<p>Arabieren stil. Masson en ik waren langzamer gaan lopen. Raymond ging regelrecht op zijn mannetje af. Ik kon slecht verstaan wat hij tegen hem zei, maar de ander trok een gezicht alsof hij hem een klap wilde geven. Daarop sloeg Raymond het eerst en riep onmiddellijk Masson. Masson liep naar de man die hem was aangewezen en gaf hem uit alle macht twee klappen. De ander viel plat in het water neer met zijn gezicht naar beneden en bleef zo enkele ogenblikken liggen, terwijl rondom zijn hoofd aan de oppervlakte van het water luchtbellen uit elkaar spatten. Intussen had ook Raymond een paar klappen uitgedeeld, zodat het gezicht van de ander onder het bloed zat. Raymond keerde zich naar mij om en zei: 'Nu moet je eens opletten hoe ik hem ga aftuigen'. Ik schreeuwde hem toe: 'Pas op, hij heeft een mes!' Maar Raymond had al een snee in zijn arm en een gekerfde mond.</p>	<p>autres, les Arabes se sont arrêtés. Masson et moi nous avons ralenti notre pas. Raymond est allé tout droit vers son type. J'ai mal entendu ce qu'à lui a dit, mais l'autre a fait mine de lui donner un coup de tête. Raymond a frappé alors une première fois et il a tout de suite appelé Masson. Masson est allé à celui qu'on lui avait désigné et il a frappé deux fois avec tout son poids. L'Arabe s'est aplati dans l'eau, la face contre le fond, et il est resté quelques secondes ainsi, des bulles crevant à la surface, autour de sa tête. Pendant ce temps Raymond aussi a frappé et l'autre avait la figure en sang. Raymond s'est retourné vers moi et a dit : « Tu vas voir ce qu'il va prendre. » Je lui ai crié : « Attention, il a un couteau ! » Mais déjà Raymond avait le bras ouvert et la bouche tailladée.</p>	<p>waren, bleven de Arabieren staan. Masson en ik vertraagden onze pas. Raymond is recht op zijn man afgelopen. Ik hoorde niet goed wat hij tegen hem zei, maar de ander keek of hij hem een kopstoot ging geven. Toen heeft Raymond het eerst geslagen en hij riep Masson erbij. Masson liep op degene toe die hem was aangewezen en raakte hem tweemaal, met zijn volle gewicht erachter. De Arabier viel plat in het water, met zijn gezicht naar beneden, en zo bleef hij een paar tellen liggen terwijl er aan de oppervlakte luchtbelletjes knapten rond zijn hoofd. Intussen had Raymond ook weer geslagen en de ander had een gezicht vol bloed. Raymond draaide zich naar mij om en zei: 'Hij krijgt zijn lesje, kijk maar.' Ik riep: 'Pas op, hij heeft een mes!' Maar intussen had Raymond al een jaap in zijn arm en een opengehaalde mond.</p>
A3(26)			
A3(27)			
A3(28)	<p>Masson sprong naar voren. Maar de andere Arabier was opgestaan en plaatste zich achter de man met het mes. Wij durfden ons niet te verroeren. Zij gingen langzaam achteruit zonder hun blikken van ons af te wenden, terwijl zij ons in bedwang hielden met het mes. Toen zij</p>	<p>Masson a fait un bond en avant. Mais l'autre Arabe s'était relevé et il s'est placé derrière celui qui était armé. Nous n'avons pas osé bouger. Ils ont reculé lentement, sans cesser de nous regarder et de nous tenir en respect avec le couteau. Quand ils ont vu qu'ils avaient assez de champ,</p>	<p>Masson sprong naar voren. Maar de andere Arabier was overeind gekomen en achter degene met het wapen gaan staan. We durfden niet te bewegen. Ze zijn langzaam achteruitgeweken terwijl ze ons bleven aankijken en op afstand hielden met het mes. Toen ze</p>

A3(29)	<p>zagen dat zij ver genoeg bij ons vandaan waren, gingen zij er snel vandoor, terwijl wij als vastgenageld in de zon bleven staan en Raymond zijn arm omkneld hield, die droop van het bloed.</p>	<p>ils se sont enfuis très vite, pendant que nous restions cloués sous le soleil et que Raymond tenait serré son bras dégouttant de sang.</p>	<p>zagen dat ze ver genoeg van ons af waren zijn ze snel op de loop gegaan, terwijl wij stokstijf bleven staan in de zon en Raymond zijn arm, waar het bloed uit droop, afknelde.</p>
A1(30)	<p>Masson zei dadelijk dat er een dokter was die zijn zondagen in een huisje op de vlakte doorbracht. Raymond wilde er onmiddellijk heen, maar iedere keer dat hij sprak, kwamen er door het bloed van zijn wonde bellen in zijn mond. Wij ondersteunden hem en gingen zo snel mogelijk naar het huisje terug. Daar zei Raymond dat zijn verwondingen van oppervlakkige aard waren en dat hij best naar de dokter kon gaan. Hij vertrok met Masson en ik bleef achter om de vrouwen te vertellen wat er was gebeurd. Mevrouw Masson huilde en Marie was erg bleek. Ik vond het vervelend hun het verhaal te doen. Ten slotte zweeg ik, rookte een sigaret en keer naar de zee.</p>	<p>Masson a dit immédiatement qu'il y avait un docteur qui passait ses dimanches sur le plateau. Raymond a voulu y aller tout de suite. Mais chaque fois qu'il parlait, le sang de sa blessure faisait des bulles dans sa bouche. Nous l'avons soutenu et nous sommes revenus au cabanon aussi vite que possible. Là, Raymond a dit que ses blessures étaient superficielles et qu'il pouvait aller chez le docteur. Il est parti avec Masson et je suis resté pour expliquer aux femmes ce qui était arrivé. Mme Masson pleurait et Marie était très pâle. Moi, cela m'ennuyait de leur expliquer. J'ai fini [82] par me taire et j'ai fumé en regardant la mer.</p>	<p>Masson zei meteen dat er een dokter was die de zondagen altijd doorbracht op het plateau. Raymond wou er direct heen. Maar elke keer dat hij wat zei kwamen er door het bloed van zijn wond belletjes uit zijn mond. We ondersteunden hem en zijn zo vlug mogelijk teruggegaan naar het huisje. Daar zei Raymond dat hij maar oppervlakkig verwond was en dat hij naar de dokter kon lopen. Hij is vertrokken met Masson en ik bleef om de vrouwen uit te leggen wat er was gebeurd. Mevrouw Masson moest huilen en Marie zag heel bleek. Ik vond het vervelend om het uit te leggen. Ik hield ermee op en rookte een sigaret, uitkijkend over zee.</p>
A2/ A3(31)	<p>De dokter had hem gezegd dat het niets te betekenen had. Maar Raymond zag er erg somber uit. Masson deed moeite hem aan het lachen te krijgen. Maar hij sprak nog altijd niet. Toen hij zei dat hij weer het strand op wilde, vroeg ik hem waar hij heen ging. Hij antwoordde mij dat hij</p>	<p>Vers une heure et demie, Raymond est revenu avec Masson. Il avait le bras bandé et du sparadrap au coin de la bouche. Le docteur lui avait dit que ce n'était rien, mais Raymond avait l'air très sombre. Masson a essayé de le faire rire. Mais il ne parlait toujours pas. Quand il a dit qu'il</p>	<p>Tegen half twee kwam Raymond terug met Masson. Hij had zijn arm in verband en een pleister over zijn mondhoek. De arts had gezegd dat het niet ernstig was, maar Raymond keek heel somber. Masson probeerde hem aan het lachen te maken. Maar</p>

A2/ A3(32)	<p>een luchtje wilde scheppen. Masson en ik zeiden dat wij met hem meedingen. Toen werd hij woedend en schold ons uit. Masson verklaarde, dat wij hem niet moesten dwarsbomen. Maar ik ben toch achter hem aangegaan.</p>	<p>descendait sur la plage, je lui ai demandé où il allait. Il m'a répondu qu'il voulait prendre l'air. Masson et moi avons dit que nous allions l'accompagner. Alors, il s'est mis en colère et nous a insultés. Masson a déclaré qu'il ne fallait pas le contrarier. Moi, je l'ai suivi quand même.</p>	<p>hij zei nog steeds geen woord. Toen zei hij dat hij het strand op ging en ik vroeg waarheen. Hij antwoordde dat hij een luchtje ging scheppen. Masson en ik zeiden dat we mee zouden gaan. Toen werd hij kwaad en schold ons uit. Masson verklaarde dat we hem niet nijdig moesten maken. Ik ben toch achter hem aan gegaan.</p>
A1(34)	<p>Helemaal aan het einde van het strand kwamen wij ten slotte aan een kleine bron die door het zand stroomde naar de zee, achter een grote rots. Daar troffen wij onze beide Arabieren aan. Zij lagen op de grond met hun vuile stokerspakken aan. Zij zagen er volkomen rustig en bijna vredig uit. Onze komst veranderde niets. De man die Raymond had gestoken zag hem aan zonder iets te zeggen. De andere blies in een rietje en herhaalde zonder onderbreking, terwijl hij ons uit zijn ooghoeken aanzag, de drie tonen die hij aan zijn fluitje kon ontlokken.</p>	<p>Nous avons marché longtemps sur la plage. Le soleil était maintenant écrasant. Il se brisait en morceaux sur le sable et sur la mer. J'ai eu l'impression que Raymond savait où il allait, mais c'était sans doute faux. Tout au bout de la plage, nous sommes arrivés enfin à une petite source qui coulait dans le sable, derrière un gros rocher. Là, nous avons trouvé nos deux Arabes. Ils étaient couchés, dans leurs bleus de chauffe graisseux. Ils avaient l'air tout à fait calmes et presque contents. Notre venue n'a rien changé. Celui qui avait frappé Raymond le regardait sans rien dire. L'autre soufflait dans un petit roseau et répétait sans cesse, en nous regardant du coin de l'œil, les trois notes qu'il obtenait de son instrument.</p>	<p>We hebben lange tijd over het strand gelopen. De zon was verpletterend. Hij brak in splinters op het strand en in zee. Ik had de indruk dat Raymond wist waar hij heen ging, maar dat was kennelijk niet zo. Helemaal aan het eind van het strand kwamen we ten slotte bij een stroompje dat door het zand liep, achter een grote rots. Daar vonden we onze twee Arabieren. Ze lagen op de grond in hun vettige overalls. Ze zagen er heel rustig en bijna tevreden uit. Onze komst veranderde daar niets aan. Degene die Raymond had geraakt keek hem aan zonder iets te zeggen. De ander blies op een kleine rietfluit en herhaalde steeds de drie tonen die hij uit zijn instrument haalde, terwijl hij ons aankeek vanuit zijn ooghoek.</p>
A1(35)		<p>Pendant tout ce temps, il n'y a plus eu que le soleil et ce silence, avec le petit</p>	<p>Al die tijd was er niets dan de zon en de stilte, met het gemurmel van</p>

A3(36)	<p>Daarna legde Raymond zijn hand op de zak waarin hij zijn revolver had, maar de ander bewoog niet en zij zagen elkaar nog altijd aan. Ik bemerkte, dat de man die op de fluit speelde, tenen had, die heel ver van elkaar stonden. Maar zonder zijn ogen van zijn tegenstander af te houden, vroeg Raymond mij: 'Zal ik hem neerschieten?' Ik dacht dat hij, wanneer ik neen zei, zich maar zou opwinden en dan zeker zou schieten. Ik zei daarom slechts: 'Hij heeft nog niets tegen je gezegd. Het zou smerig zijn om zo maar te schieten.'</p>	<p>bruit de la source et les trois notes. Puis Raymond a porté la main à sa poche revolver, mais l'autre n'a pas bougé et ils se regardaient toujours. J'ai remarqué que celui qui jouait de la flûte avait les doigts des pieds très écartés. Mais sans quitter des yeux son adversaire, Raymond m'a demandé : « Je le descends ? » J'ai pensé que si je disais non il s'exciterait tout seul et tirerait certainement. Je lui ai seulement dit : « Il ne t'a pas encore parlé. Ça ferait vilain de tirer comme ça. » On a encore entendu le petit bruit d'eau et de flûte au cœur du silence et de la chaleur. Puis Raymond a dit : « Alors, je vais l'insulter et quand il répondra, je le descendrai. » J'ai répondu : « C'est ça. Mais s'il ne sort pas son couteau, tu ne peux pas tirer. » Raymond a commencé à s'exciter un peu. L'autre jouait toujours et tous deux observaient chaque geste de Raymond. « Non, ai-je dit à Raymond. Prends-le d'homme à homme et donne-moi ton revolver. Si l'autre intervient, ou s'il tire son couteau, je le descendrai. »</p>	<p>water en die drie noten. Toen bracht Raymond zijn hand naar zijn kontzak, waar hij zijn revolver had, maar de ander verroerde zich niet en ze bleven mekaar aankijken. Het viel me op dat degene die fluit speelde tenen had die heel ver uit elkaar stonden. Maar zonder zijn tegenstander uit het oog te verliezen vroeg Raymond mij: 'Zal ik hem afmaken?' Ik bedacht dat hij zich zou opwinden als hij nee zei en dan zeker zou schieten. Ik zei alleen: 'Hij heeft niks tegen je gezegd. Het zou een rotstreek zijn om zomaar te schieten.' We hoorden nog steeds het gemurmel van het water en de tonen van de fluit te midden van de stilte en de hitte. Toen zei Raymond: 'Dan ga ik hem uitschelden en als hij reageert, maak ik hem af.' Ik zei terug: 'Oké. Maar als hij niet naar zijn mes grijpt kun je niet schieten.'</p>
A3(37)	<p>In het diepst van de stilte en de hitte klonk nog altijd het zachte geluid van water en fluit. Daarna zei Raymond: 'Goed, dan zal ik hem uitschelden, en wanneer hij antwoordt, zal ik hem neerschieten.' Ik antwoordde: 'Ja. Maar als hij zijn mes niet trekt, kun je niet schieten.'</p>	<p>Raymond begon een beetje driftig te worden. De tweed Arabier speelde nog altijd op zijn fluitje en beiden sloegen zij elke beweging van Raymond nauwlettend gade.</p>	<p>Raymond begon zich een beetje op te winden. De ander speelde nog steeds en alle twee volgden ze elke beweging van Raymond. 'Nee,' zei ik tegen Raymond. 'Vecht nou man tegen man en geef mij je revolver. Als die ander zich ermee bemoeit of als hij zijn mes trekt, dan maak ik hem af.'</p>
A3(38)	<p>Raymond begon een beetje driftig te worden. De tweed Arabier speelde nog altijd op zijn fluitje en beiden sloegen zij elke beweging van Raymond nauwlettend gade.</p>	<p>'Neen', zei ik tegen Raymond. 'Je moet hem met je blote handen te lijf gaan en mij je revolver geven. Als de ander tussenbeide komt of zijn mes trekt, schiet ik hem neer.'</p>	<p>Raymond begon zich een beetje op te winden. De ander speelde nog steeds en alle twee volgden ze elke beweging van Raymond. 'Nee,' zei ik tegen Raymond. 'Vecht nou man tegen man en geef mij je revolver. Als die ander zich ermee bemoeit of als hij zijn mes trekt, dan maak ik hem af.'</p>
A1(39) A3(40)	<p>'Neen', zei ik tegen Raymond. 'Je moet hem met je blote handen te lijf gaan en mij je revolver geven. Als de ander tussenbeide komt of zijn mes trekt, schiet ik hem neer.'</p>	<p>Raymond begon een beetje driftig te worden. De tweed Arabier speelde nog altijd op zijn fluitje en beiden sloegen zij elke beweging van Raymond nauwlettend gade.</p>	<p>Raymond begon zich een beetje op te winden. De ander speelde nog steeds en alle twee volgden ze elke beweging van Raymond. 'Nee,' zei ik tegen Raymond. 'Vecht nou man tegen man en geef mij je revolver. Als die ander zich ermee bemoeit of als hij zijn mes trekt, dan maak ik hem af.'</p>
A1/ A3(41)	<p>'Neen', zei ik tegen Raymond. 'Je moet hem met je blote handen te lijf gaan en mij je revolver geven. Als de ander tussenbeide komt of zijn mes trekt, schiet ik hem neer.'</p>	<p>Raymond begon een beetje driftig te worden. De tweed Arabier speelde nog altijd op zijn fluitje en beiden sloegen zij elke beweging van Raymond nauwlettend gade.</p>	<p>Raymond begon zich een beetje op te winden. De ander speelde nog steeds en alle twee volgden ze elke beweging van Raymond. 'Nee,' zei ik tegen Raymond. 'Vecht nou man tegen man en geef mij je revolver. Als die ander zich ermee bemoeit of als hij zijn mes trekt, dan maak ik hem af.'</p>
A3(42)	<p>'Neen', zei ik tegen Raymond. 'Je moet hem met je blote handen te lijf gaan en mij je revolver geven. Als de ander tussenbeide komt of zijn mes trekt, schiet ik hem neer.'</p>	<p>Raymond begon een beetje driftig te worden. De tweed Arabier speelde nog altijd op zijn fluitje en beiden sloegen zij elke beweging van Raymond nauwlettend gade.</p>	<p>Raymond begon zich een beetje op te winden. De ander speelde nog steeds en alle twee volgden ze elke beweging van Raymond. 'Nee,' zei ik tegen Raymond. 'Vecht nou man tegen man en geef mij je revolver. Als die ander zich ermee bemoeit of als hij zijn mes trekt, dan maak ik hem af.'</p>

<p>A3/ A5(43) A5(44) A3(45) A3(46) A3(47)</p>	<p>Op dat ogenblik dacht ik, dat men kon schieten of niet schieten, maar dat alles op hetzelfde neerkwam. Plotseling kropen de Arabieren achteruit en verdwenen achter de rots. Raymond en ik keerden vervolgens op onze schreden terug. Hij leek opgeknapt en vroeg mij met welke autobus wij naar huis zouden terugkeren.</p>	<p>Quand Raymond m'a donné son revolver, le soleil a glissé dessus. Pourtant, nous sommes restés encore immobiles comme si tout s'était refermé autour de nous. Nous nous regardions sans baisser les yeux et tout s'arrêtait ici entre la mer, le sable et le soleil, le double silence de la flûte et de l'eau. J'ai pensé à ce moment qu'on pouvait tirer ou ne pas tirer. Mais brusquement, les Arabes, à reculons, se sont coulés derrière le rocher. Raymond et moi sommes alors revenus sur nos pas. Lui paraissait mieux et il a parlé de l'autobus du retour.</p> <p>Je l'ai accompagné jusqu'au cabanon et, pendant qu'il gravissait l'escalier de bois, je suis resté devant la première marche, la tête retentissante de soleil, découragé devant l'effort qu'il fallait faire pour monter l'étage de bois et aborder encore les femmes. Mais la chaleur était telle qu'il m'était pénible aussi de rester immobile sous la pluie aveuglante qui tombait du ciel. Rester ici ou partir, cela revenait au même. Au bout d'un moment, je suis retourné vers la plage et je me suis mis à marcher.</p> <p>C'était le même</p>	<p>Toen Raymond me zijn revolver gaf viel de zon er ineens op. Toch bleven we roerloos staan, alsof alles om ons heen was buitengesloten. Wij keken naar elkaar zonder onze ogen neer te slaan en alles tussen de zee, het zand en de zon stond stil, de dubbele stilte van de fluit en het water. Op dat moment dacht ik dat het schieten kon worden of niet. Maar opeens gleden de Arabieren achteruit tot achter de rots. Raymond en ik zijn teruggelopen. Hij leek er beter aan toe en had het over teruggaan met de bus.</p> <p>Ik ben tot het huisje met hem meegelopen en terwijl hij de houten trap op klom ben ik bij de eerste tree blijven staan, mijn hoofd bonkend van de zon, moedeloos bij het idee dat ik die trap op moest naar het houten huisje en weer met de vrouwen praten. Maar het was zo heet dat het ook ellendig was om te blijven staan onder de verblindende regen die neerviel uit de hemel. Daar blijven of weggaan, het kwam op hetzelfde neer. Na een poosje ben ik teruggegaan naar het strand en gaan lopen.</p> <p>Er was nog dezelfde rode</p>
---	---	--	--

<p>A3(48)</p>	<p>Maar toen ik dichterbij was gekomen, zag ik dat de Arabier van Raymond was teruggekeerd.</p> <p>Hij was alleen. Hij lag op zijn rug, met zijn handen onder de nek, het hoofd in de schaduw van de</p>	<p>éclatement rouge. Sur le sable, la mer haletait de toute la respiration rapide et étouffée de ses petites vagues. Je marchais lentement vers les rochers et je sentais mon front se gonfler sous le soleil. Toute cette chaleur s'appuyait sur moi et s'opposait à mon avance. Et chaque fois que je sentais son grand souffle chaud sur mon visage, je serrais les dents, je fermais les poings dans les poches de mon pantalon, je me tendais tout entier pour triompher du soleil et de cette ivresse opaque qu'il me déversait. À chaque épée de lumière jaillie du sable, d'un coquillage blanchi ou d'un débris de verre, mes mâchoires se crispaient. J'ai marché longtemps.</p> <p>Je voyais de loin la petite masse sombre du rocher entourée d'un halo aveuglant par la lumière et la poussière de mer. Je pensais à la source fraîche derrière le rocher. J'avais envie de retrouver le murmure de son eau, envie de fuir le soleil, l'effort et les pleurs de femme, envie enfin de retrouver l'ombre et son repos. Mais quand j'ai été plus près, j'ai vu que le type de Raymond était revenu.</p> <p>Il était seul. Il reposait sur le dos, les mains sous la nuque, le front dans les ombres du rocher,</p>	<p>schittering. De zee hijgde op het zand met haar snelle, gesmoorde adem van kleine golfjes. Ik liep langzaam naar de rotsen en voelde dat mijn voorhoofd was opgezet door de zon. Heel die hitte drukte op me en remde me in het gaan. En elke keer als ik haar enorme hete adem op mijn gezicht voelde, klemde ik mijn tanden op elkaar, balde mijn vuisten in mijn broekzakken en spande mijn lichaam om sterker te zijn dan de zon en de doffe bedwelming die hij over me uitgoot. Steeds als er een zwaar van licht opsprong uit het zand, vanaf een uitgebleekte schelp of een glasscherf, verstrakten mijn kaken. Ik ben lang blijven lopen</p> <p>Uit de verte zag ik de kleine donkere massa van de rots, omringd door een verblinden aureool van licht en stuifsel uit zee. Ik dacht aan het frisse stroompje achter de rots. Ik wilde het gemurmel van het water weer horen, wilde wegvluchten voor de zon, het gedoe en de vrouwentranen, wilde de rust en de schaduw daar terugvinden. Maar toen ik dichterbij kwam, zag ik dat Raymonds mannetje was teruggekomen.</p> <p>Hij was alleen. Hij lag op zijn rug, met z'n handen onder zijn hoofd dat beschaduwd werd door</p>
---------------	---	--	--

A1(49)	<p>rots, zijn lichaam in de zon. Zijn blauwe stokerspak leek te roken in de hitte. Ik was een beetje verwonderd. Voor mij was het een afgehandelde zaak en ik was hierheen gekomen zonder er aan te denken.</p>	<p>tout le corps au soleil. Son bleu de chauffe fumait dans la chaleur. J'ai été un peu surpris. Pour moi, c'était une histoire finie et j'étais venu là sans y penser.</p>	<p>de rots, maar met zijn hele lichaam in de zon. Zijn overall dampte van de hitte. Ik was een beetje verbaasd. Voor mij was die kwestie afgelopen en ik was hierheen gegaan zonder eraan te denken.</p>
A3(50)	<p>Zodra hij mij zag, kwam hij een beetje overeind en stak zijn hand in zijn zak. Ik omklemde natuurlijk in de zak van mijn jasje de revolver van Raymond. Daarna bewoog hij zich opnieuw achterwaarts, maar zonder de hand uit zijn zak te trekken. Ik stond tamelijk ver van hem vandaan, op een afstand van een meter of tien. Nu en dan meende ik zijn blik te zien tussen zijn halfgesloten oogleden. Maar meestal danste zijn beeld mij voor de ogen in de brandende lucht.</p> <p>Op de horizon voer een stoombootje voorbij, waarvan ik de zwarte stip kon raden aan de rand van mijn gezichtsveld, want ik hield mijn blik onafgebroken op de Arabier gericht.</p>	<p>Dès qu'il m'a vu, il s'est soulevé un peu et a mis la main dans sa poche. Moi, naturellement, j'ai serré le revolver de Raymond dans mon veston. Alors de nouveau, il s'est laissé aller en arrière, mais sans retirer la main de sa poche. J'étais assez loin de lui, à une dizaine de mètres. Je devinais son regard par instants, entre ses paupières mi-closes. Mais le plus souvent, son image dansait devant mes yeux, dans l'air enflammé. Le bruit des vagues était encore plus paresseux, plus étalé qu'à midi. C'était le même soleil, la même lumière sur le même sable qui se prolongeait ici. Il y avait déjà deux heures que la journée n'avancé plus, deux heures qu'elle avait jeté l'ancre dans un océan de métal bouillant. À l'horizon, un petit vapeur est passé et j'en ai deviné la tache noire au bord de mon regard, parce que je n'avais pas cessé de regarder l'Arabe.</p>	<p>Zodra hij me zag heeft hij zich half opgericht en stak hij zijn hand in zijn zak. Ik omklemde natuurlijk de revolver van Raymond die in mijn jasje zat. Toen is hij weer langzaam achteruitgeweken, maar zonder zijn hand uit zijn zak te halen. Ik was nog een flink eind van hem af, een meter of tien. Ik zag vaag hoe hij nu en dan naar me keek, tussen zijn halfgesloten oogleden door. Maar het grootste deel van de tijd danste het beeld van hem voor mijn ogen, in de zengende lucht. Het geluid van de golven was nog lomer, nog stiller dan op het middaguur. Het was dezelfde zon, hetzelfde licht en hetzelfde zand dat zich hier uitstrekte. Het duurde nu al twee uur dat de dag niet opschoot, twee uur dat hij voor anker lag in een oceaan van kokend metaal. Aan de horizon kwam een kleine stoomboot langs, waarvan ik half-en-half de zwarte vlek zag aan de grens van mijn blikvel, want ik hield de Arabier al die tijd in het oog.</p>

A5/ A3(51)	<p>Ik dacht dat ik mij slechts hoefde om te keren om aan alles een eind te maken. Maar een heel strand, trillend van de zon, verdrong zich achter mij. Ik deed enkele stappen in de richting van de bron. De Arabier bewoog zich niet. Desondanks was hij nog tamelijk ver van mij vandaan. Het leek, misschien door de schaduw op zijn gezicht, alsof hij lachte. Ik wachtte.</p>	<p>J'ai pensé que je n'avais qu'un demi-tour à faire et ce serait fini. Mais toute une plage vibrante de soleil se pressait derrière moi. J'ai fait quelques pas vers la source. L'Arabe n'a pas bougé. Malgré tout, il était encore assez loin. Peut-être à cause des ombres sur son visage, il avait l'air de rire. J'ai attendu. La brûlure du soleil gagnait mes joues et j'ai senti des gouttes de sueur s'amasser dans mes sourcils. C'était le même soleil que le jour où j'avais enterré maman et, comme alors, le front surtout me faisait mal et toutes ses veines battaient ensemble sous la peau. À cause de cette brûlure que je ne pouvais plus supporter, j'ai fait un mouvement en avant. Je savais que c'était stupide, que je ne me débarrasserais pas du soleil en me déplaçant d'un pas. Mais j'ai fait un pas, un seul pas en avant. Et cette fois, sans se soulever, l'Arabe a tiré son couteau qu'il m'a présenté dans le soleil. La lumière a giclé sur l'acier et c'était comme une longue lame étincelante qui m'atteignait au front. Au même instant, la sueur amassée dans mes sourcils a coulé d'un coup sur les paupières et les a recouvertes d'un voile tiède et épais. Mes yeux étaient aveuglés derrière ce rideau de larmes et de sel. Je ne sentais plus que les</p>	<p>Ik bedacht dat ik me maar een halve slag hoefde te draaien en het zou voorbij zijn. Maar achter me drong een heel strand trillend van zonlicht tegen mij aan. Ik deed een paar stappen naar het stroompje. De Arabier bewoog niet. Ondanks alles was hij nog een heel eind bij me vandaan. Het leek of hij lachte, misschien door de schaduw op zijn gezicht. Ik bleef wachten. De brandende zon trof nu mijn wangen en ik voelde zweetdruppels die zich verzamelden in mijn wenkbrauwen. De zon was net zoals op de dag dat ik moeder had begraven en net als toen had ik vooral pijn aan mijn voorhoofd, en al de aderen daar klopten onder mijn huid. Vanwege het branden van mijn wangen, waar ik niet meer tegen kon, ging ik een stapje naar voren. Ik wist dat het onzinnig was, dat ik niet uit de zon vandaan kwam door één stap te doen. Maar ik deed een stap, één stap naar voren. En ditmaal, zonder op te staan, trok de Arabier zijn mes, dat hij me liet zien in de zon. Het licht spatte van het staal en het was of een lang glinsterend lemmet mijn hoofd raakte. Tegelijk droop een straaltje zweet dat zich had opgehoopt in mijn wenkbrauwen op mijn wimpers en bedekte die met een lauw en</p>
A5/ A3(52) A3(53)			
A3/ A5(54)	<p>Ik wist dat het dom was, dat ik me niet van de zon kon bevrijden door een stap naar voren te doen. Maar toch deed ik die stap, een enkele stap naar voren. Deze keer trok de Arabier, zonder zich op te richten, zijn mes, dat hij mij in de zon voorhield. Het licht spatte op het staal en het was alsof een lang schitterend lemmet mijn hoofd raakte.</p>		

A3(55)	<p>Heel mijn wezen trok samen en mijn hand greep krampachtig de revolver beet. De spanveer gaf mee, ik voelde de gepolijste onderkant van de kolf en toen, met het tegelijk droge en oorverdovende geluid, is alles begonnen. Ik schudde het zweet en de zon van mij af. Ik begreep, dat ik het evenwicht van de dag had verstoord, de uitzonderlijke stilte van een strand waar ik gelukkig was geweest. Daarna schoot ik nog vier keer op een lichaam, dat reeds niet meer bewoog en waarin de kogels doordrongen, zonder dat men er iets van zag. En het klonk als vier korte slagen waarmee ik op de deur van het ongeluk klopte.</p>	<p>cymbales du soleil sur mon front et, indistinctement, la glaive éclatant jailli du couteau toujours en face de moi. Cette épée brûlante rongea mes cils et fouillait mes yeux douloureux. C'est alors que tout a vacillé. La mer a charrié un souffle épais et ardent. Il m'a semblé que le ciel s'ouvrait sur toute son étendue pour laisser pleuvoir du feu. Tout mon être s'est tendu et j'ai crispé ma main sur le revolver. La gâchette a cédé, j'ai touché le ventre poli de la crosse et c'est là, dans le bruit à la fois sec et assourdissant, que tout a commencé. J'ai secoué ma sueur et le soleil. J'ai compris que j'avais détruit l'équilibre du jour, le silence exceptionnel d'une plage où j'avais été heureux. Alors, j'ai tiré encore quatre fois sur un corps inerte où les balles s'enfonçaient sans qu'il y parût. Et c'était comme quatre coups brefs que je frappais sur la porte du malheur.</p>	<p>dicht waas. Mijn ogen waren verblind achter het scherm van tranen en zout. Ik voelde alleen nog de bekkenslag van de zon op mijn gezicht en, onduidelijk, de lichtende kling die opsprong van het mes nat ik nog steeds voor me zag. Dat brandende zwaard beet in mijn oogleden en wroette in mijn pijnlijke ogen. Toen is alles gaan wankelen. De zee heeft een diepe en vurige zucht geslaakt. Het leek me of de hemel zich over zijn volle lengte opende om vuur te laten regenen. Mijn hele wezen spande zich en mijn hand verkrampde om de revolver. De trekker gaf mee, ik voelde de gladde buik van de kolf en toen, met het tegelijk droge en oorverdovende geluid, is alles begonnen. Ik heb het zweet en de zon afgeschud. Ik begreep dat ik het evenwicht van de dag had verstoord, de uitzonderlijke stilte van een strand waar ik gelukkig was geweest. Toen heb ik nog vier keer geschoten op een roerloos lichaam waar de kogels in verdwenen zonder dat je het zag. En het was alsof ik vier keer kort aanklopte op de deur van het ongeluk.</p>
7 A3(56)	<p>De dag van mijn arrestatie was ik eerst in een kamer opgesloten, waarin zich reeds verscheidene</p>	<p>Le jour de mon arrestation, on m'a d'abord enfermé dans une chambre où il y avait</p>	<p>Op de dag van mijn arrestatie hadden ze me eerst opgesloten in een ruimte waar al een stel</p>

<p>A1(57)</p> <p>A3(58)</p>	<p>arrestanten bevonden, voor het merendeel Arabieren. Zij lachten toen zij mij zagen. Daarna vroegen zij mij wat ik had gedaan. Ik zei dat ik een Arabier had gedood, waarop zij zwegen. Maar kort daarna begon het donker te worden. Zij vertelden mij wat ik met de mat moest doen waarop ik moest slapen. Door een van de uiteinden op te rollen kon men er een peluw van maken.</p>	<p>déjà plusieurs détenus, la plupart des Arabes. Ils ont ri en me voyant. Puis ils m'ont demandé ce que j'avais fait. J'ai dit que j'avais tué un Arabe et ils sont restés silencieux. Mais un moment après, le soir est tombé. Ils m'ont expliqué comment il fallait arranger la natte où je devais coucher. En roulant une des extrémités, on pouvait en faire un traversin.</p>	<p>gedetineerden was, voor het grootste deel Arabieren. Ze moesten lachen toen ze me zagen. Toen vroegen ze wat ik gedaan had. Ik zei dat ik een Arabier had gedood en toen zeiden ze niets meer. Maar kort daarna werd het avond. Ze hebben me uitgelegd hoe ik de slaapmat moest neerleggen. Als je het ene uiteinde naar binnen rolde kon je er een hoofdkussen van maken.</p>
<p>8</p> <p>A1/ A5(59)</p>	<p>Naast mij bevond zich een tiental arrestanten, voor het merendeel Arabieren. Marie was omringd door Moorse vrouwen en stond tussen twee bezoekers in, een klein oud mensje dat de lippen stijf op elkaar perste en dat in het zwart was gekleed, en een dikke vrouw zonder hoed die zeer luid en met veel gebaren sprak. Tengevolge van de afstand tussen de hekken waren de bezoekers en de gevangenen genoodzaakt zeer luid te spreken.</p>	<p>La salle était séparée en trois parties par deux grandes grilles qui la coupaient dans sa longueur. Entre les deux grilles se trouvait un espace de huit à dix mètres qui séparait les visiteurs des prisonniers. J'ai aperçu Marie en face de moi avec sa robe à raies et son visage bruni. De mon côté, il y avait une dizaine de détenus, des Arabes pour la plupart. Marie était entourée de Mauresques et se trouvait entre deux visiteuses : une petite vieille aux lèvres serrées, habillée de noir, et une grosse femme en cheveux qui parlait très fort avec beaucoup de gestes. À cause de la distance entre les grilles, les visiteurs et les prisonniers étaient obligés de parler très haut. Quand je suis entré, le bruit des voix qui rebondissaient contre les grands murs nus de la salle, la lumière crue qui coulait du ciel sur les</p>	<p>De zaal was in de lengte in drieën gedeeld door twee grote traliehekken. Tussen de twee hekken was een ruimte van acht bij tien meter die de bezoekers scheidde van de gevangenen. Ik zag Marie tegenover me staan, in haar jurk met strepen en met haar gebruinde gezicht. Aan mijn kant stonden een stuk of tien gedetineerden, merendeels Arabieren. Marie was omringd door Moorse vrouwen, met links en rechts twee bezoekers: een oud vrouwtje met op elkaar geperste lippen, in het zwart, en een dikke vrouw, blootshoofds, die heel hard praatte met veel gebaren. Vanwege de afstand tussen de hekken moesten de bezoekers en de gevangenen luid praten. Toen ik binnenkwam werd ik enigszins verdoofd door het lawaai van de stemmen die weergalmden tegen de</p>

<p>A1(60)</p>	<p>Ik zag dat een cipier aan het eind van de gang tussen de twee hekken had plaatsgenomen. Het merendeel der Arabisch gevangenen was, evenals hun bloedverwanten, tegenover elkaar neergehurkt. Die schreeuwden niet. Ondanks het geraas slaagden zij er in zich verstaanbaar te maken, hoewel zij slechts fluisterend spraken. Hun doffe gemompel, dat zoveel lager hoorbaar was, vormde als het ware een begeleidende bas bij de gesprekken die boven hun hoofden heen en weer gingen.</p>	<p>vitres et rejaillissait dans la salle, me causèrent une sorte d'étourdissement. Ma cellule était plus calme et plus sombre. Il m'a fallu quelques secondes pour m'adapter. Pourtant, j'ai fini par voir chaque visage avec netteté, détaché dans le plein jour. J'ai observé qu'un gardien se tenait assis à l'extrémité du couloir entre les deux grilles. La plupart des prisonniers arabes ainsi que leurs familles s'étaient accroupis en vis-à-vis. Ceux-là ne criaient pas. Malgré le tumulte, ils parvenaient à s'entendre en parlant très bas. Leur murmure sourd, parti de plus bas, formait comme une basse continue aux conversations qui s'entrecroisaient au-dessus de leurs têtes. Tout cela, je l'ai remarqué très vite en m'avancant vers Marie. Déjà collée contre la grille, elle me souriait de toutes ses forces. Je l'ai trouvée très belle, mais je n'ai pas su le lui dire. « Alors ? » m'a-t-elle dit très haut. « Alors, voilà. - Tu es bien, tu as tout ce que tu veux ? - Oui, tout. »</p> <p>Nous nous sommes tus et Marie souriait toujours. La grosse femme hurlait vers mon voisin, son mari sans doute, un grand type blond au regard franc. C'était la suite d'une conversation déjà commencée.</p>	<p>grote kale muren van de zaal en door het schelle licht dat uit de hemel neerstroomde op de ruiten en de zaal in spatte. In mijn cel was het veel stiller en donkerder. Het duurde een paar seconden voor ik eraan gewend was. Maar ten slotte zag ik toch alle gezichten duidelijk afgetekend in het volle licht. Ik zag dat er een cipier zat aan het eind van de gang tussen de twee hekken. De meeste Arabische gevangenen waren net als hun familie op hun hurken tegenover elkaar gaan zitten. Zij schreeuwden niet. Ondanks het lawaai wisten ze elkaar te verstaan, al praatten ze heel zacht. Hun doffe gemompel dat van veel lager kwam vormde een basso continuo bij de gesprekken die heen en weer gingen boven hun hoofd. Dat alles heb ik heel snel opgemerkt terwijl ik Maries kant op liep. Zij stond al tegen het hek gedrukt en glimlachte uit alle macht naar me. Ik vond haar heel mooi maar ik heb het haar niet kunnen zeggen.</p> <p>'Hallo?' zei ze heel luid. 'Hallo, hier ben ik.' 'Gaat het, heb je alles wat je nodig hebt?' 'Ja, alles.'</p> <p>We zwegen en Marie bleef maar glimlachen. De dikke vrouw brulde tegen mijn buurman, blijkbaar haar man, een</p>
---------------	--	---	--

<p>A5(61)</p>	<p>'Jeanne wou hem niet hebben', schreeuwde zij luidkeels. 'Zo!' zei de man. 'Ik zei haar dat jij hem wel weer zou nemen, wanneer je uit de gevangenis kwam, maar zij wou hem niet hebben.'</p> <p>Maar ik werd overstemd door mijn buurman die vroeg 'of het hem goed ging'. Zijn vrouw lachte en zei dat het hem nog nooit zo goed was gegaan. Mijn linkerbuurman, een kleine jongeman met fijngevormde handen, zei niets. Ik zag dat hij tegenover het kleine oude vrouwtje stond en dat zij</p>	<p>« Jeanne n'a pas voulu le prendre » criait-elle à tue-tête. « Oui, oui », disait l'homme. « Je lui ai dit que tu le reprendrais en sortant, mais elle n'a pas voulu le prendre. » Marie a crié de son côté que Raymond me donnait le bonjour et j'ai dit : « Merci. » Mais ma voix a été couverte par mon voisin qui a demandé « s'il allait bien ». Sa femme a ri en disant « qu'il ne s'était jamais mieux porté ». Mon voisin de gauche, un petit jeune homme aux mains fines, ne disait rien. J'ai remarqué qu'il était en face de la petite vieille et que tous les deux se regardaient avec intensité. Mais je n'ai pas eu le temps de les observer plus longtemps parce que Marie m'a crié qu'il fallait espérer. J'ai dit : « Oui. » En même temps, je la regardais et j'avais envie de serrer son épaule par-dessus sa robe. J'avais envie de ce tissu fin et je ne savais pas très bien ce qu'il fallait espérer en dehors de lui. Mais c'était bien sans doute ce que Marie voulait dire parce qu'elle souriait toujours. Je ne voyais plus que l'éclat de ses dents et les petits plis de ses yeux. Elle a crié de nouveau : « Tu sortiras et on se mariera ! » J'ai</p>	<p>grote blonde kerel met een vrijmoedige oogopslag. Ze gingen door met een eerder begonnen gesprek.</p> <p>'Jeanne wou hem niet hebben,' riep ze op volle sterkte. 'Ja ja,' zei de man. 'Ik zei dat jij hem terug zou halen als je vrijkwam, maar ze wou hem niet hebben.' Van haar kant schreeuwde Marie dat Raymond me de groeten deed en ik heb 'Bedankt' gezegd. Maar ik werd overstemd door mijn buurman die vroeg 'of alles goed met hem ging'. Zijn vrouw zei lachend dat het beter met hem ging dan ooit. Mijn linkerbuurman, een kleine jongeman met fijne handen, zei niets. Ik merkte dat hij tegenover het oude vrouwtje stond en dat ze elkaar intens aankeken. Maar ik had geen tijd om ze langer op te nemen omdat Marie riep dat ik moest blijven hopen. 'Ja,' zei ik. Ik keek naar haar en tegelijk verlangde ik ernaar om haar schouder vast te pakken door haar jurk heen. Ik verlangde naar de zachte stof en ik wist niet goed wat er daarbuiten nog te hopen viel. Maar dat was kennelijk wat Marie bedoelde, want ze glimlachte nog steeds. Ik zag alleen nog het blinken van haar tanden en de kleine plooitjes bij haar ogen. Ze riep</p>
<p>A3(62)</p>	<p>elkaar beiden ingespannen aanzagen. Maar ik had geen tijd hen langer gade te slaan, want Marie schreeuwde mij toe dat ik maar moest blijven hopen.</p>	<p>« Tu sortiras et on se mariera ! » J'ai</p>	<p>grote blonde kerel met een vrijmoedige oogopslag. Ze gingen door met een eerder begonnen gesprek.</p>

<p>A5(63)</p>	<p>Maar de andere vrouw brulde van haar kant dat zij een mand bij de griffie had achtergelaten, en zij somde alles op dat zij er in had gedaan. Hij moest het nazien, want het was allemaal erg duur. Mijn andere buurman en zijn moeder zagen elkaar nog altijd aan. Het gemompel van de Arabieren beneden ons liet zich ononderbroken horen. Buiten leek het alsof het licht tegen het raam aanzwol. Het stroomde over alle gezichten als vers geperst sap.</p> <p>Het gemompel, de kreten en de gesprekken gingen over en weer. Het enige eiland van stilte werd gevormd naast mij door de kleine jongeman en het oude vrouwtje, die elkaar voortdurend aanzagen. Langzamerhand werden de Arabieren weer</p>	<p>répondu : « Tu crois ? » mais c'était surtout pour dire quelque chose. Elle a dit alors ces vite et toujours très haut que oui, que je serais acquitté et qu'on prendrait encore des bains. Mais l'autre femme hurlait de son côté et disait qu'elle avait laissé un panier au greffe. Elle énumérait tout ce qu'elle y avait mis. Il fallait vérifier, car tout cela coûtait cher. Mon autre voisin et sa mère se regardaient toujours. Le murmure des Arabes continuait au-dessous de nous. Dehors la lumière a semblé se gonfler contre la baie.</p> <p>Je me sentais un peu malade et j'aurais voulu partir. Le bruit me faisait mal. Mais d'un autre côté, je voulais profiter encore de la présence de Marie. Je ne sais pas combien de temps a passé. Marie m'a parlé de son travail et elle souriait sans arrêt. Le murmure, les cris, les conversations se croisaient. Le seul îlot de silence était à côté de moi dans ce petit jeune homme et cette vieille qui se regardaient. Peu à peu, on a emmené les Arabes. Presque tout le monde s'est tu dès que le premier est sorti. La petite vieille s'est</p>	<p>opnieuw: 'Je komt vrij en dan gaan we trouwen!' Ik zei: 'Denk je?' maar vooral om iets te zeggen. Toen zei ze heel snel en nog steeds heel luid dat ik zeker vrijgesproken zou worden en dat we weer naar het strand zouden gaan. Maar de andere vrouw brulde vanaf haar kant dat ze op de griffie een mand voor hem had afgegeven. Ze somde op wat ze er allemaal in had gedaan. Hij moest het controleren, want het was allemaal heel duur. Mijn andere buurman en zijn moeder bleven elkaar aankijken. Het gefluister van de Arabieren onder ons ging door. Buiten leek het licht te zwellen tegen het grote raam.</p> <p>Ik voelde me een beetje ziek en was het liefst weggegaan. Het lawaai deed pijn aan mijn oren. Maar aan de andere kant wilde ik nog profiteren van Maries aanwezigheid. Ik weet niet hoeveel tijd er voorbijging. Marie praatte over haar werk en bleef aan één stuk door glimlachen. Het gefluister, het geschreeuw en het gepraat gingen heen en weer. Alleen naast me was er een eiland van stilte, de kleine jongeman en dat oudje die elkaar aankeken. Een voor een zijn de Arabieren opgehaald. Na</p>
---------------	---	--	---

	<p>weggebracht. Bijna iedereen zweeg zodra de eerste vertrok. Het oude vrouwtje kwam dicht bij de tralies staan, terwijl op hetzelfde ogenblik een van de cipiers haar zoon een wenk gaf. Hij zei: 'Tot ziens, moeder', waarop zij haar hand tussen de tralies stak om hem langzaam en aanhoudend na te wuiven.</p>	<p>rapprochée des barreaux et, au même moment, un gardien a fait signe à son fils. Il a dit : « Au revoir, maman » et elle a passé sa main entre deux barreaux pour lui faire un petit signe lent et prolongé.</p>	<p>het vertrek van de eerste hield bijna iedereen zijn mond. Het oudje is naar de tralies toe gelopen en op hetzelfde moment kreeg haar zoon een seintje van een cipier. Hij zei: 'Tot zien, moeder' en zij heeft haar hand tussen twee tralies door gestoken om langzaam en langdurig naar hem te zwaaien.</p>
	<p>Deze draaide mij half de rug toe en zonder mij aan te zien verklaarde hij dat hij met toestemming van de president wilde weten of ik in mijn eentje naar de bron was teruggekeerd met de bedoeling de Arabier te doden. 'Neen', zei ik.</p>	<p>Celui-ci me tournait à demi le dos et, sans me regarder, il a déclaré qu'avec l'autorisation du président, il aimerait savoir si j'étais retourné vers la source tout seul avec l'intention de tuer l'Arabe. « Non », ai-je dit. « Alors, pourquoi était-il armé et pourquoi revenir vers cet endroit précisément ? » J'ai dit que c'était le hasard. Et le procureur a noté avec un accent mauvais : « Ce sera tout pour le moment. » Tout ensuite a été un peu confus, du moins pour moi. Mais après quelques conciliabules, le président a déclaré que l'audience était levée et renvoyée à l'après-midi pour l'audition des témoins.</p>	<p>Die heeft me half zijn rug toegekeerd, keek mij niet aan en verklaarde dat hij met goedvinden van de president graag zou willen weten of ik zonder de andere naar het stroompje was teruggegaan met de bedoeling om de Arabier te doden. Ik zei: 'Nee.'</p> <p>'Waarom was hij dan gewapend en waarom juist naar die plek teruggegaan?' Ik zei dat het toeval was. En de officier merkte op, onaangenaam nadrukkelijk: 'Dat is alles voor het moment.' Alles hierna was een beetje verward, althans voor mij. Maar na een druk gefluister verklaarde de president dat de zitting werd verdaagd en 's middags zou worden hervat voor de getuigenverhoren.</p>
9	<p>Vervolgens kwam hij over Raymond te spreken. Ik vond dat de wijze waarop hij de gebeurtenissen bekeek niet van helderheid was ontbloot. Wat hij zei was aannemelijk. Ik had de</p>	<p>Ensuite, il en est venu à l'histoire de Raymond. J'ai trouvé que sa façon de voir les événements ne manquait pas de clarté. Ce qu'il disait était plausible. J'avais écrit la lettre d'accord avec</p>	<p>Vervolgens begon hij over de geschiedenis van Raymond. Ik vond de manier waarop hij de gebeurtenissen voorstelde helder. Wat hij zei klonk aannemelijk. Ik had de</p>

<p>A1/ A3(64) A5(65)</p> <p>A1/ A3(66)</p>	<p>brief in overleg met Raymond geschreven om zijn maîtresse in de val te lokken en haar uit te leveren aan het wandgedrag van een man die er een 'twijfelachtige opvatting van zedelijkheid' op nahield. Ik had op het strand de tegenstander van Raymond uitgedaagd. Deze was gewond geraakt. Ik had hem zijn revolver gevraagd. Ik was alleen teruggekeerd om mij ervan te bedienen. Ik had de Arabier afgemaakt zoals ik het van plan was geweest. Ik had eerst één keer geschoten. Daarna had ik gewacht. En 'om er zeker van te zijn dat ik mijn karweitje goed had opgeknapt', had ik nog vier schoten gelost, op een voorzichtige, zekere, men zou zelfs zeggen overdachte wijze.</p>	<p>Raymond pour attirer sa maîtresse et la livrer aux mauvais traitements d'un homme « de moralité douteuse ». J'avais provoqué sur la plage les adversaires de Raymond. Celui-ci avait été blessé. Je lui avais demandé son revolver. J'étais revenu seul pour m'en servir. J'avais abattu l'Arabe comme je le projetais. J'avais attendu. Et « pour être sûr que la besogne était bien faite », j'avais tiré encore quatre balles, posément, à coup sûr, d'une façon réfléchie en quelque sorte.</p>	<p>brief in samenspraak met Raymond geschreven om zijn maîtresse in de val te lokken en uit te leveren aan de brutotheid van een man 'van bedenkelijke moraliteit'. Op het strand had ik de tegenstanders van Raymond uitgedaagd. Raymond was verwond. Ik had hem zijn revolver gevraagd. Ik was teruggegaan om die te gebruiken. Ik had de Arabier doodgeschoten zoals ik van plan was. Ik had het moment afgewacht. En 'om er zeker van te zijn dat de zaak tot een goed einde zou worden gebracht' had ik nog eens vier kogels afgevuurd, in elk geval heel bedaard, in zekere zin weloverwogen.</p>
<p>10</p> <p>A3(67)</p>	<p>Ik stond op en aangezien ik graag wilde spreken, zei ik, overigens een beetje op goed geluk af, dat ik niet de bedoeling had gehad de Arabier te doden. De president antwoordde dat ik dat reeds bevestigd had, maar dat hij tot nu toe weinig had begrepen van mijn verdedigingssysteem en dat hij, alvorens mijn advocaat het woord te geven, graag zou willen dat ik duidelijker de motieven uiteenzette, die mij tot mijn daad hadden gedreven. Ik zei snel, terwijl ik de woorden een beetje door elkaar haalde en mij er rekenschap van gaf hoe belachelijk ik was,</p>	<p>Je me suis levé et comme j'avais envie de parler, j'ai dit, un peu au hasard d'ailleurs, que je n'avais pas eu l'intention de tuer l'Arabe. Le président a répondu que c'était une affirmation, que jusqu'ici il saisissait mal mon système de défense et qu'il serait heureux, avant d'entendre mon avocat, de me faire préciser les motifs qui avaient inspiré mon acte. J'ai dit rapidement, en mêlant un peu les mots et en me rendant compte de mon ridicule, que c'était à cause du soleil.</p>	<p>Ik stond op en omdat ik graag iets wilde zeggen, zei ik, een beetje naar het uitkwam eigenlijk, dat het niet mijn bedoeling was geweest om de Arabier te doden. De president antwoordde dat dit een positieve verklaring was, dat hij tot dusver slecht begrepen had wat de lijn was van mijn verdediging en dat het hem zou verheugen als ik hem, voordat hij zou luisteren naar mijn advocaat, duidelijk kon zeggen welke motieven mij tot mijn daad hadden gebracht. Ik zei snel, terwijl ik mijn woorden een beetje</p>

	dat het door de zon was gekomen.		verhaspelde en me realiseerde hoe belachelijk ik was, dat het door de zon was gekomen.
11 A2(68)	<p>In de buurt zegt men dat hij van vrouwen leeft. Maar wanneer men hem naar zijn beroep vraagt, dan is hij 'magazijnbediende'.</p> <p>Over Salamano sprekend zei hij tegen mij: 'Het is toch wel ongelukkig!'</p> <p>'Ik heb nog wat worst en wijn. Wilt u misschien een stukje meeëten?...'</p>	<p>Juste à ce moment est entré mon deuxième voisin de palier. Dans le quartier, on dit qu'il vit des femmes. Quand on lui demande son métier, pourtant, il est « magasinier ». En général, il n'est guère aimé. Mais il me parle souvent et quelquefois il passe un moment chez moi parce que je l'écoute. Je trouve que ce qu'il dit est intéressant. D'ailleurs, je n'ai aucune raison de ne pas lui parler. Il s'appelle Raymond Sintès. Il est assez petit, avec de larges épaules et un nez de boxeur. Il est toujours habillé très correctement. Lui aussi m'a dit, en parlant de Salamano : « Si c'est pas malheureux ! » Il m'a demandé si ça ne me dégoûtait pas et j'ai répondu que non.</p> <p>Nous sommes montés et j'allais le quitter quand il m'a dit : « J'ai chez moi du boudin et du vin. Si vous voulez manger un morceau avec moi ?... » J'ai pensé que cela m'éviterait de faire ma cuisine et j'ai accepté. Lui aussi n'a qu'une chambre, avec une cuisine sans fenêtre. Au-dessus de son lit, il a un</p>	<p>Juist op dat moment kwam mijn andere buurman van dezelfde verdieping thuis. Hier in de buurt zeggen ze dat hij leeft van vrouwen. Maar als je hem vraagt wat voor werk hij doet, zegt hij dat hij magazijnmeester is. Hij is niet erg populair. Maar hij maakt vaak een praatje met me en soms komt hij even langs omdat ik naar hem luister. Ik vind het interessant wat hij te vertellen heeft. Ik heb trouwens geen enkel reden om niet met hem te praten. Hij heet Raymond Sintès. Hij is aan de kleine kant, met zware schouders en een bokseursneus. Hij kleedt zich altijd heel correct. Hij zei ooit in verband met Salamano: 'Is het niet zielig!' Hij vroeg me of het me niet tegenstond en ik zei van niet.</p> <p>We liepen de trap op en ik wilde net naar binnen gaan toen hij zei: 'Ik heb wijn en bloedworst in huis. Als u zin hebt om wat mee te eten...?' Ik bedacht dat ik dan zelf niets hoefde klaar te maken en zei ja. Hij heeft ook maar één kamer met een keuken zonder raam. Boven zijn bed zag ik een</p>

<p>A4(69)</p>	<p>Hij vertelde mij dat hij met een vent had gevochten die wat van hem wou.</p> <p>'Kijk, mijnheer Meursault,' zei hij tegen mij, 'ik ben niet kwaad maar opvliegend. Die vent zei: "Kom es van de tram als je een kerel bent'. Ik zei: 'Toe, hou je een beetje kalm'. Toen zei hij dat ik geen kerel was. Toen ben ik van de tram gekomen en zei: 'Nu is het welletjes, anders zal ik je even rotslaan'. Hij antwoordde: 'Waarmee?' Toen heb ik hem een tik gegeven. Hij viel. Maar toen ik hem overeind wilde helpen schopte hij mij, terwijl hij nog op de grond lag. Toen heb ik hem een kniestoot gegeven en twee opdonders. Zijn gezicht zat onder het bloed. Ik vroeg hem of hij nu genoeg had. Hij zei: 'Ja'. Al die tijd was Sintès bezig zijn verband om te leggen. Ik zat op het bed. Hij zei: 'U ziet dat ik hem niet heb lastig gevallen. Hij is begonnen.' Dat was waar en ik moest het toegeven. Toen verklaarde hij mij</p>	<p>ange en stuc blanc et rose, des photos de champions et deux ou trois clichés de femmes nues. La chambre était sale et le lit défait. Il a d'abord allumé sa lampe à pétrole, puis il a sorti un pansement assez douteux de sa poche et a enveloppé sa main droite. Je lui ai demandé ce qu'il avait. Il m'a dit qu'il avait eu une bagarre avec un type qui lui cherchait des histoires.</p> <p>« Vous comprenez, monsieur Meursault, m'a-t-il dit, c'est pas que je suis méchant, mais je suis vif. L'autre, il m'a dit : « Descends du tram si tu es un homme. » Le lui ai dit : « Allez, reste tranquille. » Il m'a dit que je n'étais pas un homme. Alors je suis descendu et je lui ai dit : « Assez, ça vaut mieux, ou je vais te mûrir. » Il m'a répondu : « De quoi ? » Alors je lui en ai donné un. Il est tombé. Moi, j'allais le relever. Mais il m'a donné des coups de pied de par terre. Alors je lui ai donné un coup de genou et deux taquets. Il avait la figure en sang. Je lui ai demandé s'il avait son compte. Il m'a dit : « Oui. » Pendant tout ce temps, Sintès arrangeait son pansement. J'étais assis sur le lit. Il m'a dit : « Vous voyez que je ne l'ai pas cherché. C'est lui qui m'a manqué. » C'était vrai et je l'ai reconnu.</p>	<p>roze-witte engel van gips, foto's van sporthelden en een paar plaatjes van naakte vrouwen. De kamer was smerig en het bed onopgemaakt. Hij stak eerst zijn petroleumlamp aan, haalde toen een nogal onfrisse zwachtel uit zijn zak en verbond er zijn rechterhand mee. Ik vroeg wat hij had. Hij zei dat hij heibel had gehad met een kerel die problemen wilde.</p> <p>'U moet weten, meneer Meursault,' zei hij, 'dat ik geen rotzak ben, maar wel kortaangebonden. Die vent zei tegen me: "Kom de tram uit als je een man bent." Ik zei: "Hou je gemak, man." Hij zei dat ik geen man was. Toen ben ik uitgestapt en ik zei: "Oké, dan zal ik je een lesje leren." "Hoe dan," zei hij. Toen heb ik hem een dreun gegeven. Hij viel. Ik wou hem overeind helpen. Maar vanwaar hij lag begon hij me te schoppen. Toen heb ik hem een knietje gegeven en twee knallen voor zijn kop. Zijn hele gezicht zat onder het bloed. Ik heb gevraagd of hij zijn portie had gehad. "Ja," zei hij. Sintès was al die tijd bezig met zijn zwachtel. Ik zat op bed. Hij zei: 'Dus u ziet, ik heb het me niet aangehaald. Hij was het die in de fout ging.' Dat was waar en ik gaf het toe. Toen liet hij weten dat hij me eigenlijk</p>
---------------	---	---	--

	<p>dat hij mij juist over deze zaak raad wilde vragen, en dat ik een man was, iemand die het leven kende en hem kon helpen zodat wij vrienden zouden worden. Ik zei niets en hij vroeg mij toen of ik zijn vriend wilde worden.</p>	<p>Alors il m'a déclaré que, justement, il voulait me demander un conseil au sujet de cette affaire, que moi, j'étais un homme, je connaissais la vie, que je pouvais l'aider et qu'ensuite il serait mon copain. Je n'ai rien dit et il m'a demandé encore si je voulais être son copain. J'ai dit que ça m'était égal : il a eu l'air content. Il a sorti du boudin, il l'a fait cuire à la poêle, et il a installé des verres, des assiettes, des couverts et deux bouteilles de vin. Tout cela en silence. Puis nous nous sommes installés. En mangeant, il a commencé à me raconter son histoire. Il hésitait d'abord un peu. « J'ai connu une dame... c'était pour autant dire ma maîtresse. » L'homme avec qui il s'était battu était le frère de cette femme. Il m'a dit qu'il l'avait entretenue. Je n'ai rien répondu et pourtant il a ajouté tout de suite qu'il savait ce qu'on disait dans le quartier, mais qu'il avait sa conscience pour lui et qu'il était magasinier.</p>	<p>om raad wou vragen over deze kwestie, dat ik een man was die het leven kende, dat ik hem kon helpen en dat hij dan mijn kameraad wilde zijn. Ik heb niets gezegd en hij heeft nog eens gevraagd of ik zijn kameraad wou zijn. Ik zei dat het mij best was en hij keek blij. Hij heeft de bloedworst voor de dag gehaald, op het vuur gezet in de braadpan en hij heeft glazen neergezet, borden met bestek en twee flessen wijn. Dat alles zwijgend. Toen zijn we aan tafel gegaan. Onder het eten begon hij me zijn verhaal te vertellen.</p>
A1(70)	<p>Eerst aarzelde hij een beetje. 'Ik heb een juffie gekend... om u de waarheid te zeggen: het was mijn liefje...' De man met wie hij gevochten had was de broer van die vrouw. Hij vertelde mij dat hij haar had onderhouden. Ik antwoordde niet en toch voegde hij er onmiddellijk aan toe dat hij wel wist wat men in de buurt van hem zei, maar dat hij niet zo goed een geweten had en dat hij magazijnbediende was.</p>	<p>Eerst aarzelde hij nog even. 'Ik heb kennis aan een dame... ze was mijn vriendin, zeg maar.' De man met wie hij gevochten had was de broer van die vrouw. Hij had haar onderhouden, zei hij. Ik heb niet gereageerd en toch zei hij er meteen achteraan dat hij wist wat er in de buurt over hem werd beweerd, maar dat hij zich niets hoefde te verwijten en magazijnmeester was.</p>	<p>Eerst aarzelde hij nog even. 'Ik heb kennis aan een dame... ze was mijn vriendin, zeg maar.' De man met wie hij gevochten had was de broer van die vrouw. Hij had haar onderhouden, zei hij. Ik heb niet gereageerd en toch zei hij er meteen achteraan dat hij wist wat er in de buurt over hem werd beweerd, maar dat hij zich niets hoefde te verwijten en magazijnmeester was.</p>
A4(71)	<p>'Om op mijn verhaal terug te komen', ging hij verder, 'ik bemerkte dat er bedrog in het spel was'. Hij gaf haar juist genoeg om van te leven. Hij betaalde zelf de huur van haar kamer en gaf haar twintig francs per dag voor het eten. 'Driehonderd francs voor</p>	<p>« Pour en venir à mon histoire, m'a-t-il dit, je me suis aperçu, qu'il y avait de la tromperie. » Il lui donnait juste de quoi vivre. Il payait lui-même le loyer de sa chambre et il lui donnait vingt francs par jour pour la nourriture. « Trois cents francs de chambre, six</p>	<p>'Om terug te komen op mijn verhaal,' zei hij, 'ik kwam erachter dat er gerommeld werd.' Hij gaf haar precies genoeg om van te leven. Hij betaalde zelf de huur van haar kamer en gaf haar twintig franc per dag om te eten. 'Driehonderd franc voor</p>

A4(72)	de kamer, zeshonderd francs voor het eten, nu en dan een paar kousen, dat is bij elkaar duizend francs en het juffie werkte niet. Maar zij zei mij dat het krap was, dat zij niet toekwam met wat ik haar gaf. Maar ik zei haar	cents francs de nourriture, une paire de bas de temps en temps, ça faisait mille francs. Et madame ne travaillait pas. Mais elle me disait que c'était juste, qu'elle n'arrivait pas avec ce que je lui donnais. Pourtant,	de kamer, zeshonderd voor het eten en nu en dan een paar kousen, dat maakte duizend franc. En mevrouw werkte niet. Maar zij zei dat het krap was, dat ze nooit uitkwam met wat ik haar gaf. Goed, dan zei ik:
A4(73)	'Waarom werk je niet halve dagen? Je zou mij heel wat moeite besparen wanneer je al die kleine dingen zelf bekostigde. Ik heb deze maand nog een mantel en een jurk voor je gekocht, ik betaal je	je lui disais : « Pourquoi tu travailles pas une demi-journée ? Tu me soulagerais bien pour toutes ces petites choses. Je t'ai acheté un ensemble ce mois-ci, je te paye vingt francs par jour, je te paye le loyer et toi, tu prends le café l'après-midi avec tes amies. Tu leur donnes le café et le sucre. Moi, je te donne l'argent. J'ai bien agi avec toi et tu me le rends mal. » Mais elle ne travaillait pas, elle disait toujours qu'elle n'arrivait pas et c'est comme ça que je me suis aperçu qu'il y avait de la tromperie. »	“Waarom werk je geen halve dagen? Dan zou ik minder kwijt zijn aan al die kleine dingen. Deze maand heb ik nog kleren voor je gekocht, ik geef je twintig franc per dag, ik betaal je huur en jij gaat 's middags koffie drinken met je vriendinnen. Jij betaalt voor hun koffie met suiker. Ik geef je het geld. Ik ben goed voor je en dit krijg ik ervoor terug.” Maar werken wou ze niet, ze zei steeds dat ze niet uitkwam en zo ben ik erachter gekomen dat er gerommeld werd.’
A4(74)	je twintig francs per dag, ik betaal de huur en jij doet niet anders dan 's middags een beetje koffiedrinken met je vriendinnen. Jij geeft ze maar koffie en suiker. En ik moet je maar geld geven. Ik ben goed voor je geweest, maar jij betaalt het mij slecht terug'. Toch ging ze niet aan het werk, ze zei altijd maar dat ze niet toekwam'. ...	Il m'a alors raconté qu'il avait trouvé un billet de loterie dans son sac et qu'elle n'avait pas pu lui expliquer comment elle l'avait acheté. Un peu plus tard, il avait trouvé chez elle « une indication » du mont-de-piété qui prouvait qu'elle avait engagé deux bracelets. Jusque-là, il ignorait l'existence de ces bracelets. « J'ai bien vu qu'il y avait de la tromperie. Alors, je l'ai quittée. Mais d'abord, je l'ai tapée. Et puis, je lui ai dit ses vérités. Je lui ai dit que tout ce qu'elle	Toen vertelde hij dat hij een loterijbriefje in haar tas had gevonden en dat ze niet had kunnen uitleggen waar ze dat van gekocht had. Wat later ontdekte hij dat ze een 'bonnetje' had van de bank van lening waaruit bleek dat ze twee armbanden had beleend. Tot op dat moment had hij niets geweten van die armbanden. 'Ik zag direct dat er gerommeld werd. Toen heb ik er een eind aan gemaakt. Maar eerst heb ik haar een pak slaag gegeven. En daarna
A1(75)	Daarna vertelde hij mij dat hij een loterijbriefje in haar tas had gevonden en dat zij hem niet had kunnen verklaren hoe zij dat had gekocht. Een tijdje later had hij bij haar een bewijsje van de leenbank gevonden, waaruit bleek dat zij twee armbanden in pand had gegeven. Tot dat ogenblik wist hij niets van het bestaan van die armbanden af. 'Ik zag wel dat er bedrog in het spel was. Toen heb ik haar laten zitten. Maar eerst heb ik haar geslagen en daarna heb ik haar eens		
A2(76)			

<p>A1(77)</p>	<p>goed de waarheid gezegd. Ik heb haar gezegd dat zij alleen maar een beetje plezier wou hebben met haar dingetje. Begrijpt u, mijnheer Meursault, ik zei haar: 'Je ziet niet dat de mensen jaloers zijn op het geluk dat ik je geef. Later zul je zelf inzien hoe gelukkig je was.'</p> <p>Hij had haar geslagen tot ze begon te bloeden. Tevoren sloeg hij haar niet. 'Ik gaf haar wel eens een tik, maar meer uit liefde, om zo te zeggen. Dan huilde ze een beetje. Dan deed ik de luiken dicht en dan eindigde dat zoals dat gaat. Maar nu is het menens. En ik vind dat ik haar niet genoeg heb gestraft.'</p>	<p>voulait, c'était s'amuser avec sa chose. Comme je lui ai dit, vous comprenez, monsieur Meursault : « Tu ne vois pas que le monde il est jaloux du bonheur que je te donne. Tu connaîtras plus tard le bonheur que tu avais. »</p> <p>Il l'avait battue jusqu'au sang. Auparavant, il ne la battait pas. « Je la tapais, mais tendrement pour ainsi dire. Elle criait un peu. Je fermais les volets et ça finissait comme toujours. Mais maintenant, c'est sérieux. Et pour moi, je l'ai pas assez punie. »</p>	<p>heb ik haar de waarheid gezegd. Ik zei dat het enige wat zij zou was lol beleven met haar dingetje. U begrijpt wat ik tegen haar zei, meneer Meursault: "Jij ziet niet dat iedereen jaloers is op het goeie leven dat ik je geef. Later zul je inzien hoe goed je het had."</p> <p>Hij had haar geslagen tot er bloed vloeide. Hij had haar nooit eerder geslagen. 'Ik gaf haar wel eens een kledder, maar zogezegd liefdevol. Dan huilde ze eventjes. Dan deed ik de luiken dicht en dan eindigde het zoals altijd. Maar nu is het ernst. En volgens mij heb ik haar niet genoeg gestraft.'</p>
<p>A2(78)</p>	<p>Wat hem hinderde, was, 'dat hij nog altijd met haar naar bed wilde'. Maar hij wilde haar straffen. Eerst had hij eraan gedacht haar naar een hotel mee te nemen en dan de zedenpolitie te roepen om een schandaal te verwekken en haar aan te</p>	<p>Il m'a expliqué alors que c'était pour cela qu'il avait besoin d'un conseil. Il s'est arrêté pour régler la mèche de la lampe qui charbonnait. Moi, je l'écoutais toujours. J'avais bu près d'un litre de vin et j'avais très chaud aux tempes. je fumais les cigarettes de Raymond parce qu'il ne m'en restait plus. Les derniers trams passaient et emportaient avec eux les bruits maintenant lointains du faubourg. Raymond a continué. Ce qui l'ennuyait, « c'est qu'il avait encore un sentiment pour son coït ». Mais il voulait la punir. Il avait d'abord pensé à l'emmener dans un hôtel et à appeler les « mœurs » pour causer un</p>	<p>Toen legde hij me uit dat hij daarover advies wilde. Hij onderbrak zijn verhaal om de pit van de lamp bij te knippen, omdat hij walmde. Ik luisterde nog steeds. Ik had bijna een liter wijn op en mijn slapen voelden heet aan. Ik rookte Raymond z'n sigaretten omdat ik er zelf geen meer had. De laatste trams kwamen langs en namen de nu verre straatgeluiden met zich mee. Raymond vertelde door. Wat hem dwarszat, zei hij, was dat hij nog steeds een zwak had voor de seks met haar. Maar hij wou haar straffen. Eerst had hij erover gedacht haar mee te nemen naar een hotel en dan de zedenpolitie erbij te halen, zodat er</p>

<p>A1(79) A2(80)</p>	<p>brenge. Vervolgens had hij zich tot vrienden van de vlakke gewend. Zij wisten er niets op. En zoals Raymond opmerkte was het heel wat waard om een jongen van de vlakke te zijn. Dat had hij hun ook gezegd en toen hadden zij voorgesteld haar te 'merken'. Maar dat was niet wat hij wilde. Hij zou er over nadenken. Maar eerst wilde hij mij iets vragen. Trouwens voordat hij het mij vroeg wilde hij weten, wat ik van het verhaal dacht. Ik antwoordde dat ik er niets van dacht, maar dat ik het interessant vond. Hij vroeg mij of ik dacht dat er bedrog in het spel was, en ik moest zeggen dat het mij leek van wel. Daarna vroeg hij of ik vond dat zij gestraft moest worden en wat ik in zijn plaats zou doen, en ik antwoordde dat je daar nooit over kon oordelen, maar dat ik wel begreep dat hij haar wilde straffen.</p>	<p>scandale et la faire mettre en carte. Ensuite, il s'était adressé à des amis qu'il avait dans le milieu. Ils n'avaient rien trouvé. Et comme me le faisait remarquer Raymond, c'était bien la peine d'être du milieu. Il le leur avait dit et ils avaient alors proposé de la « marquer ». Mais ce n'était pas ce qu'il voulait. Il allait réfléchir. Auparavant il voulait me demander quelque chose. D'ailleurs, avant de me le demander, il voulait savoir ce que je pensais de cette histoire. J'ai répondu que je n'en pensais rien mais que c'était intéressant. Il m'a demandé si je pensais qu'il y avait de la tromperie, et moi, il me semblait bien qu'il y avait de la tromperie, si je trouvais qu'on devait la punir et ce que je ferais à sa place, je lui ai dit qu'on ne pouvait jamais savoir, mais je comprenais qu'il veuille la punir. J'ai encore bu un peu de vin. Il a allumé une cigarette et il m'a découvert son idée. Il voulait lui écrire une lettre « avec des coups de pied et en même temps des choses pour la faire regretter ». Après, quand elle reviendrait, il coucherait avec elle et « juste au moment de finir » il lui cracherait à la figure et il la mettrait dehors. J'ai trouvé qu'en effet, de cette façon, elle serait punie. Mais Raymond m'a dit qu'il ne</p>	<p>schandaal van zou komen en zijn zou worden geregistreerd. Daarna had hij het voorgelegd aan vrienden die hij had in de penoze. Ze hadden geen mening. Raymond maakte me duidelijk dat het op die manier weinig zin had om bij de penoze te horen. Dat had hij ze gezegd en toen hadden ze voorgesteld om haar 'te merken'. Maar dat was niet wat hij wou. Hij moest erover nadenken. Eerst wild hij mij wat vragen. Overigens, voor hij me dat ging vragen wou hij weten wat ik van de hele zaak vond. Ik heb gezegd dat ik er niets van vond maar dat het interessant was. Hij vroeg of ik dacht dat er gerommeld was en het leek mij inderdaad dat er gerommeld was, of ik vond dat ze gestraft moest worden en wat ik in zijn plaats zou doen, waarop ik zei dat je het nooit wist, maar dat ik begreep dat hij haar wou straffen. Ik dronk nog wat wijn. Hij stak een sigaret op en vertelde wat hij van plan was. Hij wou haar een brief schrijven 'om haar een schop onder haar reet te geven maar ook zodat ze spijt krijgt'. Als ze dan terug zou komen zou hij met haar naar bed gaan en 'juist op het moment van klaarkomen' zou hij haar in haar gezicht spugen en het huis uit gooien. Ik vond dat ze op die manier inderdaad</p>
<p>A4(81)</p>	<p>Hij wilde haar een brief schrijven 'met een paar flinke trappen erin en tegelijk met dingen waardoor zij berouw zou krijgen'. Wanneer zij dan weer bij hem zou komen zou hij met haar naar bed gaan en 'juist op het ogenblik dat het zover was' zou hij haar in het gezicht spugen en haar eruit trappen.</p>	<p>scandale et la faire mettre en carte. Ensuite, il s'était adressé à des amis qu'il avait dans le milieu. Ils n'avaient rien trouvé. Et comme me le faisait remarquer Raymond, c'était bien la peine d'être du milieu. Il le leur avait dit et ils avaient alors proposé de la « marquer ». Mais ce n'était pas ce qu'il voulait. Il allait réfléchir. Auparavant il voulait me demander quelque chose. D'ailleurs, avant de me le demander, il voulait savoir ce que je pensais de cette histoire. J'ai répondu que je n'en pensais rien mais que c'était intéressant. Il m'a demandé si je pensais qu'il y avait de la tromperie, et moi, il me semblait bien qu'il y avait de la tromperie, si je trouvais qu'on devait la punir et ce que je ferais à sa place, je lui ai dit qu'on ne pouvait jamais savoir, mais je comprenais qu'il veuille la punir. J'ai encore bu un peu de vin. Il a allumé une cigarette et il m'a découvert son idée. Il voulait lui écrire une lettre « avec des coups de pied et en même temps des choses pour la faire regretter ». Après, quand elle reviendrait, il coucherait avec elle et « juste au moment de finir » il lui cracherait à la figure et il la mettrait dehors. J'ai trouvé qu'en effet, de cette façon, elle serait punie. Mais Raymond m'a dit qu'il ne</p>	<p>schandaal van zou komen en zijn zou worden geregistreerd. Daarna had hij het voorgelegd aan vrienden die hij had in de penoze. Ze hadden geen mening. Raymond maakte me duidelijk dat het op die manier weinig zin had om bij de penoze te horen. Dat had hij ze gezegd en toen hadden ze voorgesteld om haar 'te merken'. Maar dat was niet wat hij wou. Hij moest erover nadenken. Eerst wild hij mij wat vragen. Overigens, voor hij me dat ging vragen wou hij weten wat ik van de hele zaak vond. Ik heb gezegd dat ik er niets van vond maar dat het interessant was. Hij vroeg of ik dacht dat er gerommeld was en het leek mij inderdaad dat er gerommeld was, of ik vond dat ze gestraft moest worden en wat ik in zijn plaats zou doen, waarop ik zei dat je het nooit wist, maar dat ik begreep dat hij haar wou straffen. Ik dronk nog wat wijn. Hij stak een sigaret op en vertelde wat hij van plan was. Hij wou haar een brief schrijven 'om haar een schop onder haar reet te geven maar ook zodat ze spijt krijgt'. Als ze dan terug zou komen zou hij met haar naar bed gaan en 'juist op het moment van klaarkomen' zou hij haar in haar gezicht spugen en het huis uit gooien. Ik vond dat ze op die manier inderdaad</p>

		<p>se sentait pas capable de faire la lettre qu'il fallait et qu'il avait pensé à moi pour la rédiger. Comme je ne disais rien, il m'a demandé si cela m'ennuierait de le faire tout de suite et j'ai répondu que non.</p>	<p>haar straf zou krijgen. Maar Raymond zei dat hij zich niet in staat voelde om die brief op de goede manier te schrijven en dat hij had gedacht dat het iets voor mij zou zijn. Omdat ik niets zei heeft hij gevraagd of ik er bezwaar tegen had om het meteen te doen en ik zei van niet.</p>
<p>12</p> <p>A2/ A3(82) A1/ A3(83)</p>	<p>'Jij bent begonnen. Jij bent begonnen. Ik zal je leren te beginnen'. Er klonken enkele doffe slagen, waarop de vrouw begon te brullen, en zo verschrikkelijk dat het trapportaal onmiddellijk vol met mensen stond. Marie en ik gingen ook de kamer uit. De vrouw huilde nog altijd en Raymond sloeg maar door.</p> <p>Hij klopte harder en na een ogenblik begon de vrouw weer te huilen en deed Raymond open. Hij had een sigaret in de mond en zag er zoetsappig uit. De vrouw drong zich snel ik de deuropening en verklaarde tegen de agent dat Raymond haar</p>	<p>On a d'abord entendu une voix aiguë de femme et puis Raymond qui disait : « Tu m'as manqué, tu m'as manqué. Je vais t'apprendre à me manquer. » Quelques bruits sourds et la femme a hurlé, mais de si terrible façon qu'immédiatement le palier s'est emplie de monde. Marie et moi nous sommes sortis aussi. La femme criait toujours et Raymond frappait toujours. Marie m'a dit que c'était terrible et je n'ai rien répondu. Elle m'a demandé d'aller chercher un agent, mais je lui ai dit que je n'aimais pas les agents. Pourtant, il en est arrivé un avec le locataire du deuxième qui est plombier. Il a frappé à la porte et on n'a plus rien entendu. Il a frappé plus fort et au bout d'un moment, la femme a pleuré et Raymond a ouvert. Il avait une cigarette à la bouche et l'air doux. La fille s'est précipitée à la porte et a déclaré à l'agent que Raymond l'avait frappée.</p>	<p>'Je hebt me belazerd, belazerd, ik zal je leren mij te belazeren.' Een paar doffe klappen en de vrouw krijste, maar op zo'n vreselijke manier dat de overloop meteen vol mensen stond. Marie en ik zijn ook de gang op gegaan. De vrouw schreeuwde nog steeds en Raymond sloeg nog steeds.</p> <p>Hij klopte harder en even later was de vrouw weer aan het huilen en deed Raymond open. Hij had een sigaret in zijn mond en deed poeslief. Het meisje vloog naar de deur en verklaarde tegen de agent dat Raymond haar geslagen had. 'Je naam,' zei de agent.</p>

	<p>geslagen had. 'Je naam', zei de agent. Raymond antwoordde. 'Doe je sigaret uit je mond als je met mij praat', zei de agent. Raymond aarzelde, zag mij aan, maar hield de sigaret in zijn mond. Op dat ogenblik gaf de agent hem uit alle macht een klap midden in zijn gezicht, die zwaar en dof aankwam.</p>	<p>« Ton nom », a dit l'agent. Raymond a répondu. « Enlève ta cigarette de la bouche quand tu me parles », a dit l'agent. Raymond a hésité, m'a regardé et a tiré sur sa cigarette. À ce moment, l'agent l'a giflé à toute volée d'une claque épaisse et lourde, en pleine joue. La cigarette est tombée quelques mètres plus loin. Raymond a changé de visage, mais il n'a rien dit sur le moment et puis il a demandé d'une voix humble s'il pouvait ramasser son mégot. L'agent a déclaré qu'il le pouvait et il a ajouté : «</p>	<p>Raymond gaf antwoord. 'Haal die sigaret uit je hoofd als je met me praat,' zei de agent. Raymond aarzelde, keek mij aan en nam een trekje. Op dat moment gaf de agent hem uit alle macht een loeiharde klap, recht op zijn wang.</p>
A5(84)	<p>'Maar de volgende keer weet je dat een agent geen Jan Klaassen is'.</p>	<p>Mais la prochaine fois, tu sauras qu'un agent n'est pas un guignol. »</p>	<p>'Maar voor de volgende keer weet je dat een agent van politie geen janlul is.' Intussen bleef</p>
A1/ A6(85)	<p>Gedurende al die tijd bleef de vrouw huilen en herhaalde telkens weer:</p>	<p>Pendant ce temps, la fille pleurait et elle a répété «</p>	<p>het meisje huilen en steeds maar zeggen: 'Hij slaat me. 't Is een pooier.'</p>
A1/ A6(86)	<p>'Hij heeft mij geslagen. Die pooier!' – Agent', vroeg Raymond vervolgens, 'mag dat van de wet: iemand voor een pooier uitschelden?' Maar de agent beval hem 'zijn smoel te houden'. Daarna keerde Raymond zich naar de vrouw om en zei haar:</p>	<p>Il m'a tapée. C'est un maquereau. » –« Monsieur l'agent, a demandé alors Raymond, c'est dans la loi, ça, de dire maquereau à un homme ? » Mais l'agent lui a ordonné « de fermer sa gueule ». Raymond s'est alors retourné vers la fille et il lui a dit : «</p>	<p>– 'Agent,' vroeg Raymond toen, 'mag dat van de wet, iemand een pooier noemen?' Maar de agent commandeerde dat hij 'zijn smoel moest houden'. Toen draaide Raymond zich om naar het meisje en zei: 'Wacht maar, liefje, we zien</p>
A3/ A6/ A1(87)	<p>'Wacht maar, meisje, wij spreken elkaar nog nader'. De agent zei hem zijn bek te houden, en</p>	<p>Attends, petite, on se retrouvera. » L'agent lui a dit de fermer ça, que la fille devait partir et lui rester dans sa chambre en attendant d'être convoqué au commissariat. Il a ajouté que Raymond devrait avoir honte d'être souïl au point de trembler comme il le faisait. À ce moment, Raymond lui a</p>	<p>elkaar nog wel.' De agent zei hem te kappen, dat het meisje moest vertrekken en hij op zijn kamer moest blijven tot hij een oproep zou krijgen om zich te melden op het bureau.</p>
A3(88)	<p>verder dat de vrouw moest gaan en hij in zijn kamer moest blijven totdat hij een oproep van het politiebureau zou krijgen.</p>	<p>expliqué : « Je ne suis pas</p>	<p>'Ik ben niet dronken,</p>
A4(89)	<p>'Ik ben niet bezopen,</p>	<p>expliqué : « Je ne suis pas</p>	<p>'Ik ben niet dronken,</p>

<p>A1/ A6(93) A1/ A6(94)</p>	<p>voor hem moest wezen. Het bleef mij gelijk, maar ik wist niet wat ik moest zeggen. Volgens Raymond was het voldoende te verklaren dat de vrouw hem beledigd had. Ik stemde erin toe getuige voor hem te zijn.</p>	<p>commencé à me peigner. Il m'a dit qu'il fallait que je lui serve de témoin. Moi cela m'était égal, mais je ne savais pas ce que je devais dire. Selon Raymond, il suffisait de déclarer que la fille lui avait manqué. J'ai accepté de lui servir de témoin.</p>	<p>stond op en begon mijn haar te kammen. Hij zei dat hij mij nodig had als getuige. Dat vond ik best, maar ik wist niet wat ik zeggen moest. Volgens Raymond hoefde ik alleen maar te verklaren dat de meid hem belazerd had. Ik ging ermee akkoord om voor hem te getuigen.</p>
<p>13</p>	<p>Raymond maakte van deze gelegenheid gebruik door te zeggen, dat de man hem haatte van het ogenblik af dat hij zijn zuster had geslagen.</p> <p>Hij wilde weten of het ook door het toeval kwam, dat</p>	<p>Puis est venu le tour de Raymond, qui était le dernier témoin. Raymond m'a fait un petit signe et a dit tout de suite que j'étais innocent. Mais le président a déclaré qu'on ne lui demandait pas des appréciations, mais des faits. Il l'a invité à attendre des questions pour répondre. On lui a fait préciser ses relations avec la victime. Raymond en a profité pour dire que c'était lui que cette dernière haïssait depuis qu'il avait giflé sa sœur. Le président lui a demandé cependant si la victime n'avait pas de raison de me haïr. Raymond a dit que ma présence à la plage était le résultat d'un hasard. Le procureur lui a demandé alors comment il se faisait que la lettre qui était à l'origine du drame avait été écrite par moi. Raymond a répondu que c'était un hasard. Le procureur a rétorqué que le hasard avait déjà beaucoup de méfaits sur la conscience dans cette histoire. Il a voulu savoir si c'était par hasard que je n'étais pas</p>	<p>Toen was het Raymonds beurt, de laatste getuige. Raymond gaf mij een wenk en zei meteen dat ik onschuldig was. Maar de president verklaarde dat hem niet gevraagd werd wat hij ervan vond, maar wat de feiten waren. Hij maande hem de vragen af te wachten voor hij antwoordde. Hij moest precies vertellen wat zijn betrekkingen waren geweest met het slachtoffer. Raymond profiteerde ervan door te zeggen dat hij het was die door die laatste was gehaat sinds hij zijn zuster had geslagen. Maar de president vroeg of het slachtoffer geen reden had gehad om mij te haten. Raymond zei dat mijn aanwezigheid op het strand een kwestie van toeval was. Toen vroeg de officier hoe het kon dat de brief die de oorzaak was van het drama door mij was geschreven. Raymond antwoordde dat het toeval was. De officier repliceerde scherp dat het toeval in deze zaak al heel wat wandaden op zijn geweten had. Hij wilde weten of het</p>

<p>A1(95) A1(96)</p>	<p>ik niet tussenbeide was gekomen toen Raymond zijn minnares had geslagen, of het toeval was dat ik op het politiebureau voor hem had getuigd, en of het soms ook toeval was, dat mijn verklaringen toen alleen door zuivere welwillendheid bleken te zijn ingegeven. Ten slotte vroeg hij Raymond wat zijn middelen van bestaan waren, en toen deze antwoordde: 'Magazijnbediende', verklaarde de officier van justitie de gezworenen dat de getuige, zoals algemeen bekend was, het beroep van souteneur uitoefende. Ik was zijn medeplichtige en zijn vriend. Het ging hier om een beestachtig drama van het laagste allooi, nog verergerd door het feit dat men met een zedelijk monster te maken had. Raymond wilde zich verdedigen en mijn advocaat protesteerde, maar men zei hun dat zij de officier van justitie moesten laten uitspreken. Deze vervolgde: 'Ik heb er maar weinig aan toe te voegen. Was hij uw vriend?' Vroeg hij Raymond. 'Ja', zei deze, 'hij was mijn maat.' Daarop stelde de officier van justitie mij dezelfde vraag en ik zag Raymond aan, die de blik niet afwendde. Ik antwoordde: 'Ja'. Vervolgens keerde de officier van justitie zich tot de jury en verklaarde: 'Deze man, die zich onmiddellijk na de dood</p>	<p>intervenue quand Raymond avait gifle sa maîtresse, par hasard que j'avais servi de témoin au commissariat, par hasard encore que mes déclarations lors de ce témoignage s'étaient révélées de pure complaisance. Pour finir, il a demandé à Raymond quels étaient ses moyens d'existence, et comme ce dernier répondait : « Magasinier », l'avocat général a déclaré aux jurés que de notoriété générale le témoin exerçait le métier de souteneur. J'étais son complice et son ami. Il s'agissait d'un drame crapuleux de la plus basse espèce, aggravé du fait qu'on avait affaire à un monstre moral. Raymond a voulu se défendre et mon avocat a protesté, mais on leur a dit qu'il fallait laisser terminer le procureur. Celui-ci a dit : « J'ai peu de chose à ajouter. Était-il votre ami ? » a-t-il demandé à Raymond. « Oui, a dit celui-ci, c'était mon copain. » L'avocat général m'a posé alors la même question et j'ai regardé Raymond qui n'a pas détourné les yeux. J'ai répondu : « Oui. » Le procureur s'est alors retourné vers le jury et a déclaré : « Le même homme qui au lendemain de la mort de sa mère se livrait à la débauche la plus honteuse a tué pour des raisons futiles et pour liquider une affaire de mœurs inqualifiable. »</p>	<p>toeval was dat ik niet had ingegrepen toen Raymond zijn vriendin een pak slaag gaf, toeval dat ik op het politiebureau had getuigd en ook nog toeval dat mijn getuigenverklaring een pure vriendendienst was gebleken. Ten slotte vroeg hij Raymond waar hij de kost mee verdiende en toen de laatste antwoordde: 'Magazijnmeester', verklaarde de officier tegenover de juryleden dat, zoals iedereen heel goed wist, de getuige het beroep van souteneur uitoefende. Ik was zijn medeplichtige en vriend. Het ging hier om een liederlijk drama van het laagste soort, verergerd door het feit dat met te maken had met iemand die in zedelijk opzicht een monster was. Raymond wilde zich verdedigen en mijn advocaat protesteerde, maar er werd hun gezegd dat ze de officier moesten laten uitspreken. Die zei: 'Ik heb er niet veel aan toe te voegen. Was hij uw vriend?' vroeg hij aan Raymond. 'Ja,' zie die, 'mijn kameraad.' Toen stelde de officier mij dezelfde vraag en ik keek Raymond aan, die zijn blik niet afwendde. Ik antwoordde: 'Ja.' Toen draaide de officier zich weer om naar de jury en verklaarde: 'Dezelfde man die zich kort na de dood van zijn moeder</p>
<p>A1(97)</p>			

A1(98)	van zijn moeder aan de meest schaamteloze uitspattingen heeft overgegeven, heeft om onbeduidende redenen en teneinde een misdrijf te volvoeren, waar eenvoudig geen naam voor te vinden is, een moord begaan.		overgaf aan de schandelijkste ontucht heeft om futiele redenen en om een zedenzaak van het laagste allooi uit de wereld te helpen een mens gedood.'
--------	---	--	---